

BIBLIOTHECA
COPENHAGENSIS

HENRIETTE DUFORT.

En målning

ur

Franska Revolutions Historien.

Öfversatt

af

N. P. HULTHIN.

ÅBO, 1808.

Tryckt hos J. C. FRENCKELL.

ACETONOLITE
S. 15-15-15

ACETONOLITE

ACETONOLITE

ACETONOLITE

ACETONOLITE

ACETONOLITE

ACETONOLITE

ACETONOLITE

Henriette Dufort.

En stor Man, vid Gud en stor Man! ropade gamle Kapiten *Dufort* uti sin länstol, då hans dotter uti *Fredric* den Stores Lefverne förelas honom beskrifningen om slagtningen vid *Torgau*, hvilken Nabo *Robert* hade köpt på en Emigrant Auktion; der gick det hett till, nästan så hett som vid *Fontenoi*, der min gode *Mauritz* gorde mig till Officer. Jag skulle gerna velat se honom kämpa med denna Kongliga hjälte; *Den* hade varit värdig att mäta sig med honom. Besitta! han for häftigt npp, kastande Örngottet ifrån sig; hvart och ett kanonskott far mig genom själen. Du skall få se, min söta *Henriette*, denna belägring bringar mig i grafven, Store Gud! måste jag då uplefva ett Borgerligt krig inom mitt fädernesland? O fädernesland, mitt arma fädernesland!

Den gode gamle talte om belägringen af Lyon, hvarifrån Godset, han bebodde, endast låg få mil aflägsset. Staden blef verkligen med största raseri beskjuten och var sin öfvergång nära. Med tårade ögon sökte *Henriette* trösta sin lader. Han skakade hufvudet: du vet icke, goda Barn hvad ett Borgerligt krig vill lägga Menniskorna tillåta sig under dem grufligheter, för hvilka djeflatne skulle rodna. Erinnrar du dig ej mera, huru det tillgiök för 2 hundra år sedan? du sjelf har ju föreläsit mig det, uti ditt Skyddshelgons, den store *Henrics*, lefverne. Han skulle hafva lefvat i våra dagar; då hade det aldrig kommit så långt med oss. Du ensam, kära Barn, qvarhåller mig här på jorden. Är en gång din Fästman lyckligt återkommen och jag har sammanlagt edra händer, så må Döden på eder bröllopsdag nej, icke få; då skulle jag förderfva eder glädje; men straxt derefter, följande veckan må han blåsa till aftog. Min tornist är packad; han skall finna mig hvart ögonblick marschfärdig. — Nej, bästa

fader, ni skall länge blifva vittne till vår lycka. — Den gamle suckade; ja, Gud gifve Eder lycka; han enslam kan ännu gifva någon . . . Åter igen? Så de skjuta! runkade icke min stol; det var, som jag tror, en *Mina*; förskräckligt! förskräckligt! Huru glad är jag icke, min goda *Henriette*, att din Mor ej uplefde dessa jämmerns dagar! huru många tårar skulle hon icke utgjuta öfver sin fäderneftads öde! Gudi lof, att hon ej mer har några anförvanter der! Dock, äro ej alla människor, som innom desls murar gråta och blöda, våra slägtingar?

Henriette. Det är äfven min *Mennards* fäderneftad. Så mycket jag ocklå längtar efter hans återkomst, tackar jag dock Gud, att han ännu är frånvarande; han skullesäkert hafva deltagit uti den blodiga striden.

Den Gamle. Han måste nu vara på återvägen; hans resa, lade han, kunde svårligen vara öfver ett år, och redan äro tretton månader förbi.

Henriette. Tretton månader och tio dagar. Till äfventyrs var han på ett af de båda skeppen, hvilka, som

vi i går läste i Tidningen, hafva från Levanten inlupit i Marseille.

Den Gamle. Om få är, kunna vi i morgon hafva bref från honom. Hör, man klappar. Hvem kan det vara? förmodeligen Nabo *Robert*. Gå *Henriette*, tag ljuset och uplåt för honom. Säkert har han något nytt; han plägar annars ej komma så sent.

Henriette gick och innan hon hunnit till dörren, blef för andra gången påklappadt. "Vänta, *Robert*, jag kommer straxt." Nu öppnade hon dörren och i samma ögonblick lade en förklädd qvinna en aflång korg för hennes fötter och försvann.

Henriette stod som rörd af åskan; hon hade ej mod att gå öfver tröskeln för att följa den flyende på spåren, och ej styrka att tillsluta dörren. Ett sagta qvidande förkräckte henne. Bäf-vande tillflog hon dörren och sköt regeln före. En förnyad klagoton tilldrog korgen hennes blickar, hvaräst hon blef varse, ett par små händer, som bemödade sig borttaga det hvita

för, dem betäckte. Af förskräckelse,
 lät hon ljuset falla och nedsjönk på
 sina knän. Hennes faders röst, som
 kallade emothenne ur kammaren, väck-
 te henne från sin bestörtning; hon
 skyndade upp, letade efter ljuset och
 korgen, samt tumlade med båda mål-
 lös in i kammaren. För Guds skull,
 hvad felas dig, mitt Barn? ropade den
 besörte fadren. En djup suck und-
 slapp hennes ängsligt klappande barm,
 samt återgaf henne förmågan att tala.
 Ack min far, älskade fader! stammade
 hon.

Den gamle ville lyfta sig ur sin
 länstol, men förmädde ej; kraftlös
 sjönk han tillbaka. Han fattade ring-
 klockan som stod på bordet, för att
 dermed tillkalla Pigan, som redan gått
 till sängs. Klockan föll på golvet;
 dess buller bragte *Henriette* till full
 fans och skrämde barnet, som börja-
 de skrika. Gode Gud, hvad är det!
 ropade Gubben. Utan att svara, stapp-
 lade *Henriette* till köket, och kom,
 blek som ett lik med det påtända lju-
 set tillbaka. — Tala tlicka; Gud vare

ofs nådig, huru du ser ut! hvad har händt dig? *Henriette* kallade sig jämte honom på en stol och berättade med qväfd röst sin händelse. Besynerligt, svarade den gamle kallt: för hit det lilla kräket. *Henriette* uplyfte korgen på bordet, deruti lågo lindor jämte andra barnkläder af ganska fint lärft. Då hon ville taga barnet på armen, fann hon under dess hufvud ett försegladt paket: hon upbröt det: det innehöll hundrade Louisd'or och namnet *Nina*, som var med stora bokstäfver skrifvit, förmodeligen för att så mycket säkrare förborga titlen. Arma Varelse! sade *Dufort*, dina föräldrar måste vara olyckliga; om de äro straffvärda böra vi ej undersöka. Förmodeligen var det ur sjelfva modrens händer, du erhöll denna heliga pant. Hon måste känna ofs, annars hade hon väl ej anförtrodt ofs sitt barn; hennes väntan skall ej eller blifva bedragen. Se efter, mitt barn, om der finnes mjölk uti kökskåpet; vi kunna ej låta den fattiga masken blifva utan näring öfver natten. I morgon skola vi tillse hvad vidare är

att göra. *Henriette* hämtade en skål mjölk och vederqvickte barnet; sedan förde hon sin fader till fångs, kastade sig uti en länstol, nedsatte korgen jämte sig på en pall, den hon med stolar förskanfade. Halfvaken och till hälften slumrande afvagtade hon sålunda dagens ankomst, under det att den lilla *Nina*, ljust som oskulden, hvilade vid hennes sida.

Henriette ropade fadren följande morgonen, min plan är färdig, hela natten har jag arbetat derpå och vill nu se, hvad du säger derom. För det första, måste vi ej låta barnet komma undan våra ögon; man har anförtrodt det *våra* och ej andras händer. För det andra, kan du ej sköta det; du har för mycket att göra med mig och hushållet. Jag menar, vi taga Nabo *Roberts* systerdotter, din ungdomskamrat, till ois och göra henne till sköterska. Det är en så god, from och renlig qvinna; och dertill en fattig enka; det vore således på köpet en godgerning, om vi förskaffade henne litt underhåll och någon penningelön. Vi

inrymma henne den öfra kammaren, hvaräst hon stilla och roligt kan sköta barnet, och du vore alltid vid handen för att på henne hafva ett vakande öga. Nå, hvad tycker du om mitt förslag?

Så talade Gubben till sin dotter, då han såg henne lemna sin länstol, för att öppna fönsterluckorna. Skönt, ganska bra min far, svarade flickan, under det hon sprang till fängen och tryckte sin morgonkys på hans ärrprydda kind. Edert infall är förträffligt; så snart *Lisa* är uppe, vill jag kicka henne till *Colette*; huru skall ej den goda qvinnan fröjda sig, när hon ej mer behötver såsom daglönerska förtjena sitt torktiga bröd. Först af allt, vill jag dock förbinda min föta fars ben.

Dufort. Må göra, mitt barn, du förtjenar himmelen på mig; Gud skall visserligen belöna din trohet.

Henriette. Har han ej redan gifvit mig mer än jag förtjenar? En fästman, som älskar mig och hvars förmögenhet

Dufort. Mitt barn, jag såge händre han ej vore så rik, i våra dagar är äfven det farligt.

Henriette. O! min *Menard* har intet att befara; han var alltid en god Patriot.

Dufort. Detta namn betyder nu någon ting helt annat; svårligen skulle han för närvarande gälla för Patriot!

Henriette. Om han endast vore tillbaka; det är så långt till Alexandria.

Dufort. Vifferligen hade hans gamla Kusin gjort bättre om han dött uti sitt hus i Marseille, än hos sin Factor i Egypten.

Under detta samtal förhant *Henriette* sin fars ben; det var en öppen skada, som härrörde af ett skottår, och hade för några år sedan åter upbrutit. Sedan hjälpte hon den gode gamle uti sin armlöl och lade hans kudde till rätta. Nu, sade hon, vill jag låta kalla *Colette*; hon hoppade ut genom dörren och den ärlige Gubben såg med en välsignande blick ef-

ter henne. *Colette* kom: glädjerörd antog hon det erbudna stället: öfrakammaren blef lagad i ordning och *Henriette* framtog ur sin moders förråd allt hvad hon tyckte kunna blifva barnet till nytta, och innan klockan slog tolf var den lilla *Nina* införd uti sitt nya hemvist. Den sköna, oskyldiga varelsen blickade vänligt mot *Henriette*, då hon med en kyss lade den i armarne på sin väkterska, och den gråa Krigsmannen anbefalldes henne barnet med samma högtidliga mine, hvarmed han fordom förestafvade sina Rekruter eden. *Lisa* lysnade vid den half öppnade dörren och skakade lömskt leende, hufvudet.

Duforts gods bestod af en gård med en artig byggning och en stor trädgård, som han sjelf nyttjade, samt uti flera åkrar och ängar, hvilka han bort-arrenderadt för hundrade Ecus. Det låg i ena ändan af en skön by, som dock likväl, i anseende till sin afläghenhet från stora landsvägen, ganska litet besöktes af främmande. Municipalitetet underhöll der en Ombuds-

man, som på vissa dagar afgick från nästa poststation till *Montluel*, och tillika var hela församlingens föga samsfelfatte brefförare. Denna hederspost förvaltade *Robert*, en afdankad Fältväbel och *Duforts* vän, som hämtade honom tidningarne och sedan vid ett glas vin med honom rådslog öfver deras innehåll. Vid sådane tillfällen, meddelade han honom äfven de otryckte nyheter, han på Posten inhemstat, och som då för tiden ej hade annat till föremål, än *Lyons* belägring. Af honom feck Kapitenen veta stadens öfvergång och de rysligheter der på följde. Den gode gamle besvarade blott hans berättelse med några tyfta svordomar; då *Robert* aflägsnat sig, fylldes hans ögon med tårar, dödsblekhet öfverdrog hans anfigte och för första gången aflog han sin dotter det glas körsbärs-vin, hon efter måltiden räckte honom. Hvarföre det, kära barn? sade han; jag har ätit ganska litet och utan din bön skulle jag ej smakat det minsta. Min appetit är borta, och . . af skonfamhet mot den stackars flickan ville han ej sluta sin tanke. *Henriette*

tillförde honom den lilla *Nina*; han kysste barnet; "en skön varelse; Ötvergif du ej denna lilla Engel, *Henriette*, var du hennes moder." Hon bar bort barnet, återkom, framtog den store *Fredrics* Lefverne och började läsa. Gubben, som märkte hennes afligt, tvang sig att synas uppmärksam och försökte le. *Henriette*, som då och då kastade en förstulen blick på honom, blef snart varse, att han blott henne till behag, hörde på. Hon bortlade boken, nedtog sin *Cithra* från väggen och spelte *Marškalkens af Sachsen Ublan* Marsch. Nu klarnade hans panna, hans flocknade ögon tindrade, och med hufvudet nickade han tackten till den krigiska melodien.

Då var goda tider, sade han, när hon uphörde att spela; den mannen skulle du sett uti träffningar, i synnerhet vid *Fontenoi*. Han var sjuk, och kunde knapt hålla sig på hästen; *allt* syntes förloradt. Man talte om återtåg, och han, såsom ett döende Lejon, upbjöd alla sina krafter och jagade den Brittiska Leoparden på

Nygten. Detta har jag ofta berättadt dig.

Ett besök af den konstitutionella Kyrkoherden, *Morant*, afbröt honom. Han inträdde triumferande i kammaren. Vet ni redan, Medborgare, Kapiten, att den stolta, rebelliska staden ändteligen fallit. Nationen skall på den utöfva en förfärlig hämd. Nationen sade *Dufort* sagta, och ryckte gnisslande nattmössan på ena örat. Kyrkoherden berättade vidlöftigt hvad *Dufort* redan visste, en vild glädje strålade ur hans blodröda anfigte. I detsamma blef han *Henriette* varse, som vid hans ankomst aflägsnat sig, och nu med den lilla *Nina* på armen gick uti trädgården. Hvad har ni der för ett fött barn? frågade Prästen. — En vän har anförtrodt det min dotter, svarade den gamle. — Förmodeligen från staden? — Förmodeligen! svarade han något förvirrad. — Har ni det redan länge? — Sedan fyra dagar! svarade *Dufort* och gäspade. — Ni är fömnig; Medborgare, Kapiten, och det undrar jag ej öfver; i dag var

det ganska qualmigt. Må väl; vid eder ålder måste man ej förskjuta fömen, då den anmäler sig. Får jag höra något nytt, skall jag straxt underätta eder.

Tiden till aftonmåltiden kom. Endast des dotters förnyade bön, kunde förmå Gubben äta ett par persikor, hvilka hon plockat i trädgården. Han förde samtalet på Kyrkoherden; jag kunde knapt afhålla mig, att kasta den blodgiriga menniskan nattmöffan i ansigtet. Till all lycka, föll det mig in i rättan tid, att vi måste skona honom. För min del må han gerna bära *Marats* bild på den röda västen, jag afundas honom intet sin Patron. Men när han omtalar en hel stads förödande såsom förstörelsen af ett röfvarnäste, sjuder min blod i mina ådror, i synnerhet då jag betänker, att denna Omenniska vill kallas en Guds tjenare. Hör du ej, *Henriette*. (det klappade slagta på förstugudörren) Det klappar, skall jag se efter, söta far? — Ja, mitt barn, men fråga först hvem det är, innan du öppnar. *Henriette* gick ut

med ljuset och frågade: Hvem är der?
 En fattig blind man med sin ledsaga-
 rinna be eder på det ömmaste om ett
 Natthärberge uti ett stall eller en bö-
 lada, svarade en ren, intagande röst,
 som inträngde uti *Henrietts* hjerta.
 Vänta endast ett ögonblick, svarade
 hon uti en deltagande ton, jag skall
 fråga min fader. — Hvarför icke, sa-
 de gubben; den som har en Hydda,
 bör ej tillsluta den för de fattiga; gå,
 för dem hit. *Henriette* lydde med
 glädje. En anseflig, medålders Man,
 uti en sliten men renlig öfverräck,
 med en rund hatt djupt nedtryckt i
 ögonen, med hängande hår öfver an-
 sigtet och en Violin uti knapphålet,
 trädde, ledd af en ung qvinna, in uti
 rummet. Hon hade, såsom denna trak-
 tens bondfolk, ett hvitt kläde omkring
 hufvudet, hvilket dolde pannan och
 kindbenen: stora, svarta ögon fram-
 blixtrade undan denna slöja, hennes
 klädnad förrådde icke så mycket en
 bondqvinna, som en anständig tienst-
 flicka från staden. Hon hälsade den
 ärevördige gamle med en stum nigning:
 Mannen astog sin hatt: hans ögon

voro tillslutne och tycktes fastsvullnade. Sätt eder, sade *Dufort*, ni måste vara trötta: för honom på denna bänken. Han utpekade den med handen. Hvarifrån kommer ni godt folk, få sent? Ack! min bästa Herre, svarede den unga qvinnan, man har redan uti tvänne byar nekat oss härberge, emedan man höll oss för landsflykare.

Henriette. Afkyvärdt.

Dufort. Hvem är ni egenteligen?

Qvinnan. Min Man var betjent och jag amma hos ett adeligt Herrskap. För två år sedan förlorade min Man sin lyn uti kopporna; dock blefvo vi ej derföre förskjutne; han feck nådebröd och jag behöll min tjänst. — För åtta dagar sedan måste min staccars Herre med sin fru flygta; Slottet blef omringadt af Soldater och vi blefvo utdrifne.

Dufort. De villdjuren! och hvart vill ni nu taga vägen.

Mannen. Jag har en Bror uti den lilla staden *Nautua*; der hoppas vi

vi finna tak öfver hufvudet. Min hustru förstår allehanda arbete, hvilket, jämte mitt instrument, skall, som vi hoppas, gifva oss bröd.

Dufort. Gå, min föta *Henriette*, och se efter om ej något finnes att äta; vi få ej låta det stackars folket gå hungrige till fängs.

Henriette ilade ut och framfätte efter några ögonblick en tallrick kall stek, jämte en frugtkorg som ännu stod kvar på bordet efter måltiden. Sedan hämtade hon en bouteille vin, sköljde ett par glas och bød sina gäster dricka. Ni är ganska god, min föta Mamsell, lade den unga qvinnan med sin Zephyriska flämma; en djup suck hindrade henne säga mer. Ett par sköna tårar tillrade utföre den ädla flickans kinder. De främmande måste sätta sig vid bordet, som stod framför den gamles länstol; den unga qvinnan sönderskar maten för sin Man och båda åto.

Hvar må nu eder arma Herre med sin maka irra omkring, sade *Dufort*; Gud beskydde dem. Förmodeligen hade *han* varit uti tjenst. Ja, svarede den blinde, han var Riddare af Ludvigs Orden. Det var jag äfven, sade *Dufort* suckande; jag erhöll stjernan på slagtfältet vid *Bergen*. De hafva borttagit den, och der på mitt portrait, har jag måst låta ölversudda den. Men detta Ordenstecken, (han visade sitt ärr i pannan och sitt förbundna ben) kunde de ej frantaga mig; nu berättade han, huru han, vid *Fontenoi* blifvit af *Marschalken* af *Sachsen* gjord till Officer och beskänkt med en värja; huru han vid *Haftenbeck* besteg ett *Batteri*, och erhöll ett *Grenadier Kompani*; huru han blef fången vid *Rosback*, och der såg den store *Fredric*, hvilken anblick, som han sade, fullkomligt ersatte honom sin fångenskap; huru han derpå blef fördd till *Magdeburg* och efter 3 månader blef utväxlad, och sluteligen huru han, på återtåget vid *Minden*, bekom ett skott uti högra benet, som gjorde honom till *Invalid*. Ifrån den

na tid, fortfor han, lefver jag på denna egendom, som tillhörde min salig hustru. O! mina vänner! det var en kvinna mild och god som en Engel. Hade jag förlorat mina ögon, skulle hon älven fört mig genom världen och förförjt mig med sina händers arbete.

Nina gråter! ropade *Henriette*, i det hon upsprang och skyndade ur rummet. Den unga kvinnan rykte, en tåreflod störtade ur hennes ögon.

Dufort. Huru är det, min vän, hvad felas Er?

Quinnan. Ack! ingen ting, min Herre. Förlåt: vårt öde . . .

Mannen. Sanfa dig, mitt barn, vi målte ej med vårt bekymmer besvära vår välgörare.

Dufort. Besvära? det kan ni ej. Hade jag då aldrig bekymmer? Men här, mina vänner, (han lade handen på bröstet) här kniper och bränner det, när man vill och ej kan hjälpa. Lidandets heliga Brödraskap var aldrig större än nu; men tålmod, det målte komma bättre tider. Detta hviskar mig alltid en hemlig röst, när

jag förlorar modet och kanske vill förrebrå den högste styresmannen, att han öfvergifvit sin Post.

Nina lät då och då höra sig, men tydligare hörde man *Henriette*, som lullade henne till sömn. Så snart min dotter tillbakakommer, fortfar Gubben, skall hon föra eder till sängs. O! det är ett förträffligt barn, mina vänner, sin moders afbild och min ålders tröst. Jag kan berömma henne, fortfar Gubben, då hon ej är närvarande. Af fem barn, som min *Mariana* gaf mig, är hon det yngsta och enda öfriga. Hennes bröders död, af hvilka den äldste stupade i *America*, kostade mig bittra tårar, och nu tackar jag Gud, att de före mig gått ur tiden. I våra bedröfvelfens dagar är det en olycka att vara Far, och vore ej min *Henriette* förlofvad med en bra, ung man, så . . . Den blinde suckade djupt; hans hustru vacklade på sin stol och höll handen för ansigtet. Gråter Ni, min goda Fru, har ni också barn? frågade *Dufort* rörd. Qvinnan snyftade tigande, då *Henriette* inträdde.

Gå, min dotter, ledsaga dem till vår gästkammare; den är väl i ordning. — Ja, söta Far. Hon tog ljuset. Den unga qvinnan lät ett par heta tårar falla på Gubbens dem räckta hand, hvilken hennes Man fast tryckte till sitt bröst. Sedan följde båda tigande sin ledsågerska. *Dufort* ropade efter dem: farväl! i morgon, innan ni reser, äta vi frukost med hvarannan.

Då *Henriette* kom tillbaka, sade hennes fader: jag skulle mycket irra mig, om ej våra gäster äro mer, än de vilja synas. Det tror jag äfven, svarade *Henriette*. — Märkte Du ej Mannens ädla ställning och fruns själfulla öga samt fina ton? — Jo, jag blef det varse. Då jag önskade henne god natt, blef hennes bleka ansigte på en gång glödande; hennes armar höjde sig, såsom hon velat omfamna mig; plötsligt lät hon dem nedsjunka, stod darrande framför mig och flöt i tårar. — Goda Människor! suckade *Dufort*; förmodeligen äro de slagtoffer, som undfly tyrannits svärd. Lät dig ej märka något, mitt barn; de olyckligas

hemlighet är helig: man ohelgar den, om man vidrör den flöja, som täcker den: vi ha redan frågat för mycket, det betänker jag nu först. I morgon måste vi vara försigtigare.

Henriette upstod med solen, smög sig i köket och beredde frukosten. Klockan slog Sex och de främmande låto ännu ej höra af sig. Lät dem sofva, sade fadren; fönnen är en balsam för själen; den drager ett täckelse öfver bekymrens bilder, och att en timma längre hafva förgätit sin olycka, är ingen ringa vinst. Klockan slog sju och de främmande visade sig ej ännu. Nu smög *Henriette* till deras kammardörr och lyddes: hon hörde intet. Hon tittade genom nyckelhålet och såg intet. Hon klappade sagta på dörren: man svarade ej. Hon öppnade den med största varsamhet: ingen fanns i rummet. Hon frändrog fängens förhängen: den var tom.

Förvånad och skrämmd lopp hon ner till sin far, för att meddela honom sin oväntade upptäckt. *Dufort* hörde

hennes under tyftnad; skakade några gånger hufvudet, och då han med o- vilja tillbakalade i börfen den penning, som redan en timma legat färdig för dels gäster, sade han med betänkligt utleende: derunder döljes något som jag ej begriper. Må det vara huru det vill, folket är ärligt: de måste vara det, om jag ej skall tro, det fädane ej mera gifvas: men, huru kommo de ur hufet, utan att ses af någon? Jag insomnade först långt efter midnatt: således är intet under, det jag ej hört något. *Henriette* frågade *Colette* och *Lisa*. Ingendera hade hvarken sett eller hört de främmande. Ändteligen fann hon, att dörren, som ledde ur köket till trädgården och derifrån ut på gfräa fället var oreglad, oaktadt hon sjelf, innan hon gått till fängs, hade framskjutit regeln. Hon meddelte fadren denna upptäckt. Gubben frågade litet derefter: någonstädes måste de väl hafva utkommit, sade han, men gåtan är dermed ej upplöst.

Nu inträdde *Lisa*; jag ville se, sade hon, om de ej tagit något med

fig: intet felas och det undrar jag öfver: här är ett papper, som låg på bordet. Hon gaf det åt *Henriette*. Det var ett litet, med blystift skrifvit, bref. *Henriette* läste, gret och räckte det sin fader, som framtog sitt förstoringsglas och läste sagta för sig sjelf. Sådan var ej *Lisas* uträkning. Okunnig att läsa, hoppades hon, att man högt skulle läsa breivet, eller åtminstone tala öfver dess innehåll. Hon blef ännu en stund qvavstående, men då både far och dotter tigande sågo på henne, trafvade hon ovillig sin väg. Breivet innehöll följande:

”Vårt Ödes röst döfvar vårt hjerta: den bjuder oss, att lemna denna gästfrihetens Helgedom, utan att ännu en gång framtamma vår tacksamhet mot dess ädelmodiga Invånare. Ännu en gång; (ty ni målte i går hafva läst i våra tårar, uti våra själar:) mer än vi kunna säga: mer än vi töras omtala, äro vi Eder och eder agtningsvärda Dotter skyldige. Icke endast sin moders hjerta, som ni sade, har hon ärt, utan äfven sin faders

mensklighet. Ack! det kostade mig en svår kamp, att emotstå den längtan, som uti afskedets ögonblick, drog mig till hennes bröst. Icke för alltid, (om jag icke skall blifva outfägeligen eländig) icke alltid skall denna vällust vägras mig. Lef väl, bästa Herre; Lef väl, ädla, dyra *Henriette*. Vår välsignelse, det enda olyckliga kunna gifva, kvarlemne vi uti eder heliga boning. Förgäten ej edra obekanta gäster: vi föra eder bild med oss till en Ort, hvaräst våra förföljare, och sjelfva dödens hand, icke skola nå den."

Nå, mitt barn, hvad sade jag i går; så skrifer ingen tjenstflicka; hvem vet, hvilka vi gifvit härberge. Säkert äro de ett par ädla flygtingar, som måste söka sin säkerhet under en främmande himmel. Gud ledsage dem! Du måste noga bevara detta blad; det skall bringa dig lycka. När bekymmer tärer ditt hjerta, så lägg detta derpå och du skall finna lindring. Så talade den gamle *Dufort* till sin dotter sedan *Lisa* bortgätt. Han sönderdelte och förklarade hvart ord af det

hemlighetsfulla brefvet, och uti hvarje ord fann han ett folklart bevis af sin förmodan.

Nu seck den store *Fredriks* Lefvernes beskrifning hvila; så ofta den Heder-Gubben var ensam med sin dotter, talte han om de båda Obekanta. Han vederqvickte sig af tankan, att hafva bevilt dem ett kärleksverk. Jag trodde icke, sade han, att en sådan glädje ännu skulle vara mig förbehål- len. Till äfventyrs få vi ännu veta, hvem de voro. De måste kommit långt härifrån, åtminstone känner jag ej i hela vårt grannskap, någon anse- lig Man, som är beröfvad synen. *Hen- riette* biföll honom till alla delar. Vaken eller drömmande sväfvade den dubbla synen för hennes ögon, i syn- nerhet fruntimrets angenäma bild, hos hvilken hon dageligen uptäckte nya drag af yttre eller inre skönhet.

Duforts matlust återkom; åter började han att leka med den lilla *Ni- na*; och att hvifsla *Ublan*-Marchen för henne, samt låta henne krasa uti

fina silfverlockar. Ett ögonblick för-
 förde hans själs lugn. Tredje dagen
 efter de främmandes besök om afto-
 nen, kom *Morant* inrusande till ho-
 nom. Helfvetisk glädje glödde ur al-
 la hans anletsdrag. Nu, Medborgare,
 Kapten, kan jag meddela eder alldeles
 färiska nyheter. Just nu kommer jag
 från staden: jag hade väntat mig ett
 rylligt, Majestätiskt skådespel, men vid
 Gud! det jag såg öfverträffade all min
 väntan. Rebellerne blifva dussintals
 fläpade under Guillotinen, hvilken o-
 uphörligt löper som en sågqvarn. Eme-
 dan afrättningarne ändock skulle vara
 månader, har man påhittat ett par
 prägtiga medel att förkorrta lustspelet.
 Man drifver fångarne skarvis tillsam-
 man och låter nedskjuta dem genom en
 väl underhållen musköteld, eller ock
 med kanoner, laddade med sönderhac-
 kade jernbitar. Uti eder lefnad, Med-
 borgare, Kapten, har ni ej sett något
 dylikt, ehuru ni varit med uti många
 slagningar och belägringar. Ondska
 blandad med fasa hämmade Gubbens
 andedrägt. Sluteligen sade han med
 qväfd, darrande röst: Tig Herre, om

ni ej vill mörda mig. Jag har aldrig frugtat döden, och snart skall ni höra, att jag förtroligt räckt den handen. Jag har sett tusende blöda, hört tusendes sista suckar; men alltid har mitt hjerta blödt med de blödande och beklagat de döende; endast en Djefvul kunde med torrt öga se det skådespel ni beskrefvit. Jag bedyrar, Herre, förr hade jag ställt mig bland de fångna, än jag aflossat mitt gevär emot värnlösa. Mitt blod skulle då med visshet blandat sig med ännu mera oskyldigt blod.

Således håller ni detta folk för oskyldigt? afbröt honom *Morant*. — Jag är ej deras domare, svarade *Dufort*, hvilken ej undföll det snärjande uti frågan: deras domare äro kanske ännu ej födde. Men jag har bivillat mer än en ständrätt, och skulle hafva mördat mången oskyldig, om jag fördömt de anklagade ohörda. — Men nog härom, jag befinner mig ej väl, den ena kallvetten öfverlöper mig efter den andra. *Morant* tog afsked: hans blod kokade och han skulle ej oftraffadt nedväljt den gamles Apollros,

om ej en alsmächtig Talisman hade
fånglat hans hämdlystnad.

Gubben befann sig verkligen illa; han ville ej äta. Så mycket häftigare var hans törst. Feberhetta färgade hans kinder och blixtrade utur hans ögon. Hela natten tillbragte han sömnlös. Då följande morgonen *Henriette* ville förbinda honom, utropade hon förvånad: Ach, föta far, edert ben är heladt, fåret har alldeles tillflutit sig. Den gamle log: godt, mitt barn; lade sig på sidan och sade: kanske kan jag nu få sofva något litet, jag vill försöka; i sjelfva verket flumrade han inom några minuter. *Henriette* satte sig vid hans bädd och afvärjde flugorne. Hans andedrägt blef allt tyngre och tyngre. Sluteligen upvaknade han. Edert bröst är angripit, sade *Henriette*, jag vill tillaga en kopp Thé. — Gärna, bästa barn. När han druckit Thé, sade han: gå, min dotter; hämta den lilla *Nina*, jag har ännu ej sett henne i dag.

Henriette bragte honom barnet: han smekte det och kysste dess händer. *Nina* jollrade vänligt emot honom. Lyckliga Oskuld! mencklighe- tens lott är dig ännu obekant; du kän- ner ännu intet döden, och ett ändå större ondt, lifvet. Ännu en gång, *ålskade Henriette*, huru det ocklå må gå, öfvergif ej det fattiga kräket. En häftig kikhosta hämmade hans ord; han vinkade med handen att barnet skulle bortföras: *Henriette* återgaf det sin Amma.

Då hon återkom låg hennes fa- der ryggänges utsträckt. Hans anfig- te var blått, som en violblomma. För Guds skull! Hjelp! ropade *Henriette*, under det hon fattade honom uti ax- lerne och rystade honom. Den sjuke kom sig före; han upreste sig mödo- samt och förlöfte men förgäfves, att utspotta den flem, som upfylde hans rosslände bröst. *Henriette* fattade hans hand: Gud! eder hand är iskall. Jag dör, hviskade han sagta. Gud välfig- ne dig, ömma barn, Han vare din fa- der. Så talade han och sjönk liflös ur

hennes armar. *Henriette* kastade sig öfver honom: skrek honom uti öronen; kylste hans ännu till välsignande öppna mun; hans själ hade flyktadt.

Båda pigorna störtade in uti rummet; *Colette* kylste snyftande sin välgörares hand. *Lisa* stod förskräckt, men kall vid fängfötterne. *Henriette* föll på knä jämte liket, och ihopknäppte händern. Hennes mun teg; men hennes hjertas outfägeliga känsla följde den aflidne efter. Hennes smärta behöfver ej någon skildring, och hennes biograf behöfver ingen ursäkt, att han kastar *Tymantes* flöja öfver hennes anlete.

Så länge den Redliges ben voro öfvan jord, vek hon ej ifrån des sida. Än bad hon vid hans lik-kista, än fugtade hon hans vänligt lugna anlete med sina tårar. Tyft klagande ledsagade hon hans stoft till sitt hvilorum. Alla gubbar i församlingen följde den 70:årige broderns lik; under det att Byns Nationalgarde, anført af *Robert* började tåget. Det omringade

grafven, och då kistan nedfänktes gäfvode en tredubbel salfva. *Morant* ville säga *Henriette* några tröstande ord. Hon kastade på honom en blick, hvilken äfven så högljudt som hans samvete tillropade honom: Du har dödat honom! Hans tunga stelnade, han slog ned ögonen och smög sig derifrån.

Efter likbegängelsen kom *Robert* till *Henriette*: Bästa Mamsell, sade han snyltande, Ni har förlorat mycket, jag äfven; den salige Hr Kapten var . . . var min . . . hvarföre skulle jag ej töras säga det! var min Vän. Aldrig skall jag glömma honom. Eder, bästa Mamsell, har jag ofta burit på mina armar; ni känner mig och vet, att jag menar redligt med eder. — Det vet jag, goda *Robert*. — Nå då tors jag väl säga Eder, hvad som ligger mig om hjertat. — Hvarför intet, min vän? — Ser ni; Ni, *Colette* och Pigan bo nu ensamne på godset; det ligger vid ändan af Byn och ni vet uti hvilka tider vi lefva. Om ni kan inrymma mig en liten kammare så vill

vill jag inflytta. Mitt bord behåller jag hos min dotter; hon bor desutom endast tvenne steg härifrån. Det är endast derföre, att folket må se, att der finnes en kard i huset. Kapten hade goda gevär: med hans dubbelbössa och piltoler frugtar jag ej för fyra.

Henriette hade ännu ej haft tid att eftersinna sitt läge. *Roberts* anmärkningar gjorde intryck på henne och hon emottog hans anbud. Hon var sin faders enda arvinge och hade för kort tid sedan tillrygga lagt sitt 21 år. Hon behöfde således ingen förmyndare och var ingen räkenskap skyldig. Redan följande dagen inflyttade *Robert*. Hans rum seck snart utseende af en rustkammare. Utom Kaptens vapen, med hvilka han utlirade väggarne, förde han sin egen Arsenal med sig, som bestod uti en med flor ombunden sabel och en stafsare. *Henriette* erböd honom sin faders värja, med anhållan, att han, sin afledne vän till ära, skulle bära den samma.

Gud bevars! bästa Mamfoll, svarade han, under det han vördnadsfullt tog den ur hennes hand; hvad tänker ni på? den är jag ej värdig att bära. Men bredevid min fäng vill jag uphånga den och om morgonen fästa derpå min första, samt om aftonen min sista blick. Denna värja är en helgedom, som måste gå i arf till Edra barn och barnabarn.

Under första dagarne af sin sorg tänkte *Henriette* litet på sin tästman. Hennes faders bild upfylde hela dess själ. Småningom trädde åter *Menards* bild framom det moln, som höljde den. Hans tyftnad öfvertygade henne, att han ej ännu landstigit uti Europa. Hennes oro växte med hvar dag, och endast omsorgen för den lilla *Nina* kunde någorlunda förströ henne. Då hon nu mera ej hade någon barnslig pligt att utöfva, öfverlemnade hon sig åt moderspligten emot denna täcka varelse, som allt mer och mer blef henne kär och föllan kom ur hennes armar.

Detta föranlät *Colette*, som desutom ej på bästa sätt kom öfverens med den trätgiriga *Lisa*, att erbjuda *Henriette*, det hon ville beförja köket och trädgården, samt således spara henne denna öfverflödiga piga. *Henriette* lysnade så mycket häldre till detta förslag, som äfven hon hade täta anledningar att vara missnöjd. *Lisa* blef således rikligen belönt och förtäffad. Då *Henriette* släppte henne ur sin tjänst, sade hon med fräck röst: Ni aflägsnar mig, emedan jag är eder i vägen; men jag vet dock hvad jag vet, och det skall vara eder till ringa fördel, att ni bortskickat mig. *Henriette* svarade henne intet, och snart voro både flickan och hennes hoteller förgätne. Denna tog sin tillflykt till *Morant*, som skaffade henne tjänst hos en af sina anhängare.

Henriette hade redan lefvat 14 dagar uti stilla enslighet, då hon erhölet ett besök af *Morant*. Han erböd henne all den tjänst, som hennes ställning fordrade. Jag tackar er, sade hon: i sanning är mitt läge sorgligt:

men jag vill ej hoppas, det ni vill tvinga mig att falla någon besvärlig. För att fylla samtalets luckor, syffesatte hon sig emellanåt med den lilla *Nina*, som hon höll uti sitt sköte. Ett allrakärafte barn, sade *Morant*; tänker ni länge behålla det? *Henriette* rodnade: jag vet intet, när hennes moder åter afhämtar det. — Ni är dess vän? — Om hon ej vore min, skulle hon icke hafva anförtrodt mig denna skatt. *Morant* tystnade och befriade ändteligen *Henriette* från sin besvärliga närvaro.

Denna människa var en Excapuciner Munk. Knapt hade första Nationalförsamlingen öppnat Klosters dörrar, förrän han lemnat sitt, och utan måttakastade sig uti Revolutionens hvirvel. Vid valen af det constitutionella Prästerskapet, förstod han, genom litt Jacobinska anhang, bringa det derhän, att han blef utnämnd till Kyrkoherde uti den ansenliga By, *Dufort* bebodde. Äfven här gafs det två partier, hvilka han snart förstod än att uphetta emot hvarannan, än att åter försona,

allt som hans fördel det fordrade. Ifrån den tid, *Robespierre* och hans Drabanter tyranniserade Nationen, var han Terrorist; först vid Lyons belägring, aftog han fullkomligt masken. Hälften af sin församling gjorde han till sina Profelyter; den andra bättre hälften afskydde honom; dock måste de noga förborga sitt hat och tillbedja djefvulen, på det han ej måtte tillfoga dem något ondt. Om sitt ämbete bekymrade han sig föga; hade han funnit sin räkning dervid, skulle han hvart ögonblick varit färdig, att bortbyta sin Prästrock mot en Hufarpäls. Men han ansåg den såsom en täckmantel, hvilken rättfärdigade hans ärelystnad och förläkrade honom herraväldet öfver landtfolkets sinnen, hvilkas dumhet han, uti sina vänners hemliga samqväm, med samma fräckhet bespottade, som han angrep Religionen. Han längtade efter den stund, hvilken, som han sade, skulle befullmägtiga honom, att krossa sina sista bojar, och bidrog allt dertill, att fullkomna den så kallade filosofiens seger. Denna tidepunkt var nära; redan

vacklade altaret; snart skulle det införta.

Tvenne månader hade nu förflutit öfver den utstakade tid, då *Menard* skulle återkomma, och ännu låt han icke höra af sig. *Henriette* började öfverlemna sig åt de svartaste bekymmer. Dag och natt svälvade den älskades bild för hennes själ; snart såg hon honom bortryckt uti den olyckliga sjukdom, som så ofta gör *Alexandria* till en stor kyrkogård; snart såg hon honom på en plankan af sitt lönderflagna skepp, kämpande mot vågor-
nas raseri; snart föll han ett offer för Banditer, hvilka så ofta besprutade Lyons och Marseilles gator med blod. Aldrig målade hennes fantasi, hvilken ur hennes hjerta bildade des tanke-spöken, honom vid sidan af en annan älskarinna. *Menard* var trogen: han måste vara det, ty han hade svurit *benne* trohet. Hon hade nu ingen, uti hvars sköte hon kunde utgjuta sitt bekymmer; hennes hjertas enda förtrogne var ej mera till. Detta fördubblade hennes qual; hon kunde ak-

drig gråta öfver sin fästman, utan att tillika gråta öfver sin faders bortgång. Sluteligen blef det henne omöjligt, att längre förborga sin smärta. Hon beflöt att upptäcka sig för den beskedlige *Robert*, hvilken kände hennes fästman, och ofta, då han förde tidningarne till Kapiten, inlätit sig med honom uti politiska strider, ty *Robert* var uti annan bemärkelle patriot än *Menard*, utan att derföre vara lämnre Medborgare. Den ärlige Veteranen förjde med henne. Något måste hafva förelupit, sade han, emedan ni ej har några bref från honom; men vi måste också juft ej föreställa oss det värsta. Efter en kort tyftnad fortfor han: hvad skulle ni säga derom, om jag ginge till staden och i tythet inhämtade underrättelser? Han har ej några flägtingar uti Lyon, svarade *Henriette*, utom en gammal Tant, som plägar tillbringa sommaren på sitt landgods vid St Lambert, och nu mindre läser bo i staden än förr; men från detta håll läser man litet erfara. Hon var emot vårt giftermål, emedan hon gerne ville se ett af sina barnbarn gift

med min älskare. O! låt mig hållas, svarade *Robert*, jag vill först recognoscera plattien, innan jag vågar mig derin. *Robert* är juft ej så alldeles utan hufvud. Innan morgon afton, skall ni veta allt hvad Tanten vet. I stället för att till lots afhämta mina bref uti *Montluel*, byrer jag mig en häst, rider till Sit *Rambert* och medtager på hemvägen mina depescher. Godt, min vän! Tanten bör endast ej kunna förmoda . . . — Nå, det förstås af sig sjelf; desutom är det ännu stor fråga, om jag behöfver tala vid Tanten. Det gifvas vissa omvägar . . . korrt, låt mig hållas. *Henriette* lemnade honom sin vilja och följande dagen begaf han sig tidigt på vägen.

Ju högre solen steg, ju ängsligare klappade *Henriettes* hjerta. Hennes boning blef henne för trång. Med den lilla *Nina* på armen, gick hon mot aftonen, djuplinnig omkring i trädgården. Den täcka varelsen smög stundeligen sitt anligte intill hennes, eller slog sina små armar kring hennes hals.

Deffa ofkuldens smekningar väckte henne utur sina dystra drömmar och hon kyfste barnet med den ömmaste häftighet. Snart blef hon stående framför en Espalier och plockade några vindruvvor, hvars saft hon dropade uti den lillas mun. Hon vände ryggen till bokträdshäcken, som inneflöt trädgården. Då hon vände sig om, blef hon varse en Karl, som hastigt drog hufvudet ur buskarne. Hon frågade ej derefter, utan fortsatte sin spatsfergång. Hon framtog ur sin barm *Menards* porträtt, lät *Nina* leka dermed och tryckte det ömsom till sin egen och barnets mun. Imedlertid började det mörkna och hon återvände med sin kära börda till huset.

Knapt hade hon beträdd sitt rum då *Colette* kom inspringande: Har ni sett honom, Mamfoll, har ni talt med honom?

Henriette (häftigt rörd). Är han tillbaka kommen?

Colette. Visserligen måtte han vara återkommen, då jag sett honom.

Henriette. Hvar såg du då honom?

Colette. Det vill jag berätta: jag kom med en bundt ogräs ur trädgården, och fick då se honom rida gångfligen, hvilken bakom byvägen förer till landsvägen. Jag igenkände honom. Välkommen Herr *Menard!*, ropade jag. Han svarade ej, utan red i spårstreck förbi.

Yrar du sade *Henriette*, och likväl intogs hon af en hemlig bäfvan.

Colette. Yra, jag yra? liksom jag ej kände eder fästman, Herr *Menard*? jag har väl 20 gånger sett honom hos eder; jag såg honom taga afsked af eder uti porten, innan han reste öfver hafvet; o! han tryckte eder så fast till sitt hjerta!

Henriette. Ack! *Colette* du plågar mig!

Colette. Ni gråter? Ni har således ej sett honom?

Henriette. Nej, jag vet icke hvad du menar.

Colette. Heliga Guds Moder! då var det hans skugga. Ack! bätta Mamfell, säkert är han död! annars hade han nog svarat mig ett ord.

Henriette var nedsjunken på en stol; hennes hjerta klappade krampadt; andedrägten felades henne; hon räckte *Colette* med bäfvande hand den lilla *Nina*, hvilken ängsligt blickade nu hennes sörjande ögon.

Nu inträdde *Robert* uti rummet: godt budskap, bästa Mamsell, god nyhet, eder fästman är återkommen.

Colette. Der ser ni att jag hade rätt.

Robert. Huru står det till? Ni är ju blek som döden.

Henriette. Det är lappri, goda *Robert*, det går snart öfver.

Robert såg på *Colette*, som gaf honom en betydande vink och teg. Det är således sant, hvilkade *Henriette*, efter något uppehåll; har ni sett honom, min vän?

Robert. Nej, men

Colette. Jag har sett honom.

Robert. Du, hvar då?

Colette lagade sig till att berätta sitt hafda äfventyr, men *Henriette* afvärjde det, vinkande: Låt din Morbror tala. Sätt eder, min vän.

Robert (under det han fätter sig):
 Rosenvärdens lilla sto är ett förträffligt kreatur, lätt som en fogel och from som ett lam. Jag gick in på första bästa krog. Den vimlade af Soldater. Här, tänkte jag, blir du icke länge. Jag begärte ett glas vin: Världinnan framsatte det. Säg mig, Medborgarinna, bor här icke en Fru *Menard*, Enka efter en Lyoner-Köpmann? Jo, sade hon, där uti det sköna grå huset, och visade mig det genom öppna fönstret. Godt, Medborgarinna; vet ni om hennes Brorson hemkommit från sin resa? Jag känner ej hennes Brorson; sade hon: men sedan några dagar ser jag en ung Man gå ut och in hos henne; den måste det väl vara. Godt, sade jag, tömde min flaskka och gick ut, för att se efter min häst. Då nalkades jag, liksom af en händelse, huset. Qvinnan hade rätt, det är på min ådra en ståtelig byggnad. En ung flicka satt utanför porten och kammade en allrakärafte vacker, liten pudel. Tre eller fyra gånger defilerade jag gatan utför och uppför och kom henne alltid närmare. God dag,

mitt vackra barn, sade jag; hon har der en ganska vacker hund; kan den få köpas? Nej svarade hon skrattande, han tillhör min husbonde. Så lå, sade jag: icke sannt fru *Menard*. Riktigt, sade hon: känner ni henne. Nej, sade jag, men jag känner hennes unga Brorson, som förra vintren reste öfver hafvet. Han, sade hon, är redan tillbaka. Så, sade jag, det är mig kärt; för huru länge sedan? Det är ännu ej åtta dagar. Är han hemma? frågade jag. Nej, sade hon; han red i går till staden, och kommer först i morgon eller öfvermorgon tillbaka. Så, sade jag: och då jag nu visste, hvad jag ville veta, gick jag mina färde. Så snart min häst hade stillat sin hunger, trafvade jag derifrån; afhämtade uti *Montluel* mina bref och skyndade hvad jag kunde, för att öfverbringa eder denna goda tidning.

Denna goda tidning! sade *Henriette*, med en djup suck, och fästade sin blick på *Robert*. Ja, svarade han; Ni lärer väl ej hålla den för elak? Hon tycktes ej höra honom. I san-

ning är det rätt artigt af Herr *Mernard*, att han ännu ej varit här, och . . . Han var här, afbröt honom *Colette*, men utan att besöka sin fästmo, och nu berättade hon sin gamla Morbror, hvad som häadt henne, under det att *Henriette* satt uti en hemsk dvala och långsamt sönderplockade en blomma, den hon tagit från sin barm. Sluteligen uprepade hon med otydlig, knäpt hörbar röst *Coletts* ord: Han var här, utan att besöka sin brud, Kall svett rann från hennes panna. *Robert* förskräcktes; jag sade ju redan, bästa Mamsell, att han har orätt. Men, stilla eder, förmodeligen vitle han förlit lysna på eder, för att sedan en skön dag oförmodadt öfverraska eder.

Henriette. På en skön dag . . . o! han har för länge uppskjutit denna sköna dagen; aldrig, aldrig skall för mig mera någon skön dag uprinna.

Robert. Hvad tänker ni på, bästa Mamsell? Ni måste ej få hastigt fördömma honom; hvem vet hvad för orsaker hitintills afhållit honom? Sade ni mig icke sjelf i går; att hans Fa-

ster missbilligade edert giftermål; till äfventyrs har hon hindrat honom.

Henrietts anletes - drag svälde, alla hennes nerver rycktes. Hon, ja just hon, ropade hon med fasans ton; ni har slitit täckelset undan mina ögon. Hon har lockat den rika arvingen uti sina nät. Tårarne flödade strömvis öfver hennes kinder. *Nina*, hvilken *Colette* ännu höll på armen, såg henne gråta, och böjde sig med ängsligt skrik emot den förtviflande. *Henriette* utsträckte sina händer efter henne; du erinrar mig om min pligt, ropade hon; huru det och må gå, sade den döende, så öfvergif ej det arma kräket; jag vill lyda hans röst och lefva för dig. Hon tryckte barnet till sitt hjerta och kysste det med darrande häftighet. *Nina* lade anligtet mot hennes barm och insomnade ljust efter några minuter. Oskuldens andedrägt ingjöt frid uti *Henrietts* själ: ha! sade hon sagta, under det hon log emot barnet: du sofver, hulda Engel, äfven mig vinkar ett bröst, till hvilket jag kan luta mig och vid

hvilket jag kan finna tröst och lugn. Hon öfverlemnade *Colette* barnet och önskade vara allena. Innan *Robert* lemnade henne, uptog han från golvet några blad af den sönderrifna rosen: dessa vill jag bevara, sade han, och om han är skyldig, vill jag kasta dem förrädaren för föttren och säga: de komma från din bruds blödande hjerta; må din själ vifsna såsom dessa blad.

På den stormiga aftenen följde en fömnlös natt. *Henriette* hade sinne för dygdens höga tröstegrunder; men på afstånd tjöt ännu orkanen och hennes hjerta kunde ej vänja sig vid tankan af *Menards* trolöshet. Understundom tviflade hon ännu derpå; hon återkallade det förflutna, för att derigenom vederlägga det närvarande. Han var så redlig, så öm, sade hon för sig sjelf; är det då möjligt, att han så hastigt kunde förändra sig.

Så snart dagen grydde, framtog hon bref, som *Menard* skrifvit till henne från *Marseille* och *Alexandria*. Hon

genomlas det ena efter det andra; alla andades den renaste kärlek; och du skulle hafva blifvit en förrädare? ropade hon, under det hon sköljde hvart blad med sina tårar. Hvilket helfvete ligger ej i denna tanka, bort, bort med den! öfverlemnade jag mig deråt, skulle den förleda mig att tvifla på dygden. Likväl var den grymme fjorton dagar i landet, var här, var på tröskelen till min dörr, utan att ingå; han var här, utan att besöka sin brud.

Två dagar sväfvade hennes själ uti denna rysliga kamp. Hennes smärta var stilla, men så mycket mer frätande; den gnagde hennes hjertas späda fibre.

Om aftenen den tredje dagen fatt hon uti sin trädgårdshäck, fästade sina tårfulla blickar på *Menards* bild, hvilken hon ännu alltid bar på bröstet, då *Morant* närmade sig. Hon dolde porträttet under halsduken och gick honom några steg till mötes. Blif

qvar, Medborgarinna, sade han, låtom oss sitta uti lullhuset; på detta ensamsta ställe kan jag bäst entlediga mig ett oangenämt uppdrag, hvilket jag skulle hafva afböjt, om det ännu varit tid dertill. Läs detta bref, hvilket jag just nu erhöll. Med en hycklande, forglig min, öfverlemnade han henne bladet. *Henriette* märkte ej hans utseende, hon såg endast brefvet, på hvars utanskrist hon igenkände *Mernards* stil. Med darrande händer upvecklade hon det, och läste:

”Jag vänder mig till eder, Medborgare, såsom en vän af den ärevördige *Dufort*, för att gifva eder ett uppdrag till hans dotter, hvilket jag ej sjelf uträttar af skonksamhet för den olyckliga. Ni vet, att jag älskade henne, att jag innan min resa till Alexandria förlofvade mig med henne. Jag ilade på kärlekens vingar tillbaka till mitt fädernesland, men redan uti *Marseille* måste jag erlara faker, hvilka förvånade mig. *Henriette*, så förfäkrade man mig, hade under min bortovaro, blifvit moder till ett barn,

hvilket hon, efter några månader fann medel att, under ett främmande namn uptaga uti sin faders hus. Jag höll denna underrättelse för förtal och skref till en förtrogen vän, hvilken bekräftade det med omständigheter, hvilka ej borde lemnat mig något tvifvel öf- rigt. Detta oagtadt fortsatte jag efter min hemkomst till Lyon mina forsknin- gar; i hemlighet besökte jag hennes By, samt erfor af trovärdige vittnens utfago, bekräftelse af min vanära. Än- nu mer: jag ville med egna ögon öf- vertyga mig om sanningen; jag lura- de på den trolösa uti desz trädgård, och såg, huru hon omfamnade sitt fö- regisna hittebarn, med en ömhet, med en innerlighet, hvartill endast en mor är i stånd. *Henriette Dufort* har be- dragit mig. Jag beder eder, Medbor- gare, ej derföre göra henne några fö- rebräelser; nej, ni skall endast gifva henne tillkänna, det min kränkta he- der bjuder mig att fly henne. Tillställ henne straxt inneliggande porträtt; det tillhör mig icke mera, då den, hvars drag det föreställer, ej mera kan blifva min maka. Les väl, Med-

borgåre; jag refer oföndröjligen tillbaka till Marseille, och när ni emhåller detta bref, har jag redan lämnat denna tragt.

Hälsning och Broderskap."

Under det *Henriette* läste detta bref, öfverdrog en glänfande rodnad hennes bleka anlete; då hon slutat, gaf hon det Kyrkoherden åter. Med torrt öga och en stadig röst, sade hon: *Menard var mig icke värd.* Nej, det var han icke, ropade Prästen, vid allt hvad heligt är, det var han aldrig! *detta* skall jag tillskrifva honom. Gör icke det, albröt honom *Henriette*, men, om jag törs be, skicka honom detta. Hon löste *Menards* bild från sin hals och gaf honom. Säg honom, att jag bar den på mitt hjerta, då han krossade det; nej, säg honom ingen ting, han kunde tro, att jag anropade hans medlidande och det behöfver jag ej. Jag fröjdar mig, ädla lidande, sade *Morant* under det han tog afsked, att jag kan beundra utan att beklaga eder. Hennes rena själ framstälde sig för honom med hela defs värde; han

kunde ej längre uthärda des fruktansvärda glans.

Menards trolöshet var den listige Prästens verk; *ban* var det, som upstående misstankans gnista uti des hjer-ta. *Duforts* sköna dotter hänryckte hans lytna öga; des egendom var ej eller att föragta. De nya lagarne tilläto Prästernas giftermål, och *Morant* ville ej blifva den siste, som benyttjade detta tillstånd. Han insmickrade sig derföre hos den gamle Kapiten och spelte bräde med honom. Denne bekymrade sig föga om den oenighet, som delade Fransyska Prästerskapet, och skulle hafva skänkt den constitutionella Kyrkoherden hela sitt förtroende, om han icke, i synnerhet de sista tiderna, yttrat så öfverspända grundfattser, hvilka alldeles motsades af den ädla gubbens hjerta. Emedlertid tälte han honom, dels af kloket, dels i brist af annat sällskap. Egendoms Herren, som annars flitigt besökte den gamla Krigsmannen, hade straxt vid Revolutionens början utvandrat, och den ärlige *Robert* kunde, i

affeende på sina göromål, fällan hos honom tillbringa mer än någon aftonstund.

Menards frieri till *Henriette*, förförde Prästens plan, innan den ännu var mogen. Den unga Köpmannen hade lärt känna henne hos sin faster, hvars sondotter blifvit upfostrad tillika med *Henriette* uti samma Kloster. De båda flickorna fortsatte sin förbindelse, äfven efter återkomsten i skötet af sina familjer, och *Henriette* tillbragte en gång flera veckor hos sin fordnas lekkamrat på dess farmoders landtods. Här börjades *Menards* kärlek, hvilken fastern ej på något sätt hindrade, så länge han icke var rik; men då han oförmodadt kom i besittning af ett ganska stort arf, använde hon alla medel att tillintetgöra hans förbindelse. Hans ståndagtighet förintade hennes ränkor; hans resa återgaf Prästen hopp. Denne var i hemligt förstånd med *Lisa*, hvilken han gjorde till sin spion. Hon underrättade honom om allt hvad hon visste, om den lilla *Ninas* gåtlika uppenbarelse, och

det hon ej viste utvidgade hon genom gifsningar.

Morant triumferade; han trodde sig nu hafva uti händren ett ofelbart medel, att skaffa sig den befvärliga fältmannen af halsen. *Han* var långt ifrån att misstänka *Henrietts* dygd; men en misstänka emot densamma kunde föra honom till sitt mål, och han skulle i nödfall genom ett ännu större bostreck, förskaffat sig ägandet af detta retande byte. Vid den tid han trodde *Menard* ankomma till Marseille, lät han till honom afgå ett anonymt bref, skrifvit med förfädd stil, hvaruti han, sålom en obekant vän, förkunnade honom sin älskarinnas sannolika otro, samt anförde de omständigheter, hvarpå han jämte allmänna rygtet, grundade sina gifsningar.

Menard var ej någon vanlig men också ingen utmärkt människa. Af naturen misstänksam, lät han, af sin obekanta väns fiat tillagade ofanning röra, fast ej öfvertyga sig. En blick på *Henrietts* bild, visade honom oskul-

dens heliga stämpel: en blick uti hennes bref, hvilka andades den renaste ömhet, bragte förtälet till tyftnad. Dock snart hvälte ormen honom å nyo uti öronen och sprutade sitt gift både på hennes bild och hennes bref. Ändteligen fattade han det beslut, att anförtro Kyrkoherden, hvilken han ofta sett hos *Dufort*, sin oro; och besvor honom, att säga sanningen. Detta var, hvad *Morant* önskade och väntade. Med ton af den djupaste bedröfvelse och tillika med en lottfad skonfamhet mot *Henriette*, bekräftade han sitt första baktal, med den tillsatts, det hennes felsteg sannolikt påskyndat hennes faders död. *Menard* skyndade till Lyon med föresatts, att bryta med den trolösa; förut ville han dock förskaffa sig ett munteligt samtal med Kyrkoherden.

Hemligt begaf han sig till Byn. *Morant* spelte sin svarta role som en mästare. *Lisa* blef kallad: hon understödde sin utlago, med en mängd små omständigheter, hvilka styrkte den svartsjuka älskaren uti sin öfver-

tygelse. Dessutom sade hon, kan ni när ni vill, med egna ögon öfvertyga eder om sanningen. Jag gick nyls förbi trädgården och såg henne genom gallerporten med sitt barn på armen. *Menard* kunde ej emotstå trefstelsen: han lysnade bakom häcken på *Henriette*, i det ögonblick hon öfverhoppade den lilla *Nina* med de ömmaste smekningar. Med hela den bländade kärlekens raseri återvände han till *S:t Rambert*, hvaräلت hans faster, *Morants* hemliga medbrottsling, upböd alla den kvinliga listens konstgrepp, för att underhålla sin brors sons förbittring samt påskynda dess återresa till Marseille: af frugtan att han kunde ångra ett öfverilade steg, eller *Henriette* finna medel att rättfärdiga sig.

Den arma flickan hade lika litet som fader *Dufort* befarat, att uptagandet af ett hjälplöst barn, kunde skada hennes rygte. Denna sorglöshet, oskuldens heliga kännetecken, och den hemlighet som öngaf hela händelsen, hade likväl gifvit smädelsen anledning till allehanda gilsnin-

gar, hvilka i tyfthet utbreddes och af den elaka *Lisa* erhöilo en rikelig näring. I fanning vände hon sig endast till Byns älskráp, som trodde henne: de så rättskaffna som fingo höra deraf, förkastade förtälet med afsky, och hyfte för mycken vördnad för *Henriette*, att underrätta henne derom. Så hände, att den ädla flickan, under from säkerhet fortsatte sin bana, utan att drömma om, det hon ikringförde det smädetecken, som på baken blifvit henne af elakheten påfästadt.

Henriettes kropp var ej så stark som hennes själ: den dukade under uti hjelteltriden. Knappt hade *Marant* bortgått, förrän alla hennes lemmar skakades; dödens kalla andedrägt vidrörde henne; rysning på rysning strömmade såsom kall is, genom hennes ådror. Hon måste lägga sig till sängs. En våldsam feber beröfvade henne redan på tredje dygnet, allt medvetande. *Colette*, *Robert* och des s goda dotter aflöste hvarandra vid hennes bädd; deras tårar föllo uti de läkemedel den tillkallade läkaren förordnat. Sjelfva

den lilla *Ninas* quidande, som sträfva-
de att löslita sig ur *Coletts* armar för
att tränga sig till sin fostermoders kän-
flolösa bröst, väckte henne ej ur sin
dvala.

Efter några dagar löste sig des-
tungos band; men hennes tal voro svår-
modiga fantasier, som förrådde hennes
själs tillstånd. Ibland talte hon med
sin *Nina*: nej, söta barn, aldrig, al-
drig skall jag öfvergifva dig. Du ko-
star mig mycket, ganska mycket; men
du har derigenom blifvit mig så myc-
ket dyrbarare. Ibland talade hon med
sin trolösa älskare: O! *Menard, Me-
nard, Menard!* det hjerta du sönder-
flitit var helt och hållit ditt; ach! och
du kunde tvifla derom! du kunde lä-
na ditt öra åt förtalet! under det din
trogna flicka hos Himmelen bönföll
om din fällhet, kunde du beskylla hen-
ne för trolöshet.

En gång besökte *Morant* henne;
som en brottling stod han vid hennes
bädd; hon blef honom varse. Stac-
kars *Menard*, lade hon med en vemo-

dig ton; så du ser ut! jag visste väl att du skulle ångra din orättvisa. Min förbrytelse var ett kärleksverk, men för sent, ack! för sent erkänner du min oskuld. Välan, jag förlåter dig; här har du min hand; (hon räckte honom den) Ack! jag hoppades gifva dig den inför altaret. Känner du, huru kall den är? ur gratven räcker jag dig den, för att förlåta dig. Den eländige försvann som ett spöke ur rummet och kom ej mera tillbaka.

Efter trenne veckor segrade naturen. *Henriette* vaknade ur sin dödsflummer och frågade efter *Nina*. Där- rande af glädje framförde *Colette* henne. *Henriette* kysste henne och sade: jag skall och vill lefva för dig. Hennes tillfrisknande var långsamt, dock med hvar dag synbart. Vintern kom innan hon helt och hållit repat sig, likväl störde fällan någon tanka på *Menard* det himmelska lugn, som känslan af hennes oskuld utbredde uti des sjael. Nu började *Morant* åter närma sig intill henne. Med hennes lifslåga upflamnade äfven hans kärlek, dock

vågade han ännu intet yttra sin önskan: det högtidliga alfvar, som herrskade på hennes ännu bleka anfigte, afskräckte honom. Dock när han fått veta *Menards* giftermål med sin släging uti Marseille, hoppades han att kunna betjena sig af denna omständighet till sin fördel och beslöt att bryta tyfnaden.

Lugn och stilla, såsom tålmodets sinnebild, satt *Henriette* en alton vid sin kackelugn och hade sitt hittebarn på armen, då *Morant*, med en beskedlig, nästan ödmjuk min inträdde uti rummet. Hans besök voro henne besvärlige; men hon hade lärt sig tåla dem. På hennes vink, satte han sig på en stol bredevid henne. *Nina*, som redan flere gånger sett honom, log vänligt. Ett hjertans sött barn, sade han, på hvilket ni förtjenar himmelen. *Henriette* undertryckte en suck och kysste barnet.

Morant. Stackars liten! du har fallit i goda händer; säkert har din mor ej din fostermors hjerta.

Henriette. Hvem kan så nog veta det? Hon kan ju vara död, eller borttråna uti fängelse?

Morant. Huru som hälfst har *Nina* funnit en moder, och det ankommer endast på er, ädla *Henriette* att gifva det en fader,

Stirrande såg *Henriette* på Prästen, hon förstod ej helt och hållit hans tal, men en aningsfull rysning kom henne att gifva dess betydelse. Redan länge fortfor han, hafva edra förtjenster upfyllt mig med den varmaste vördnad. Jag qväfde mina önskingar, emedan en annan ägde edert hjerta! men nu, då ni är fri, då denne eländige har krönt sin förbrytelse genom sitt giftermål med sin slägtinge, nu . . .

Henriette bleknade, ett svart flor betäckte hennes ögon och blodet stoc-kades omkring hjertat.

Morant. Förlåt mig, jag har öfverraskat eder, ty jag känner eder själs styrka och adel för väl, för att

tillskrifva eder bestörtning en lemning af kärlek till en förrädare. Kan ni emottaga min hand, skall eder och min lyckfalityhet hämnas på honom.

Henriette (djupt suckande). Min lyckfalityhet!

Morant Ja, eder lyckfalityhet! denna skall blifva min enda önskan, och jag hoppas den skall lyckas mig. Jag är eder ej obekant: ni känner mig redan trenne år. Likväl har jag ej den förmåtenhet, att straxt bedja eder afgöra mitt öde. Om åtta dagar skall jag af eder erfara det. Han stod up, fattade hennes kalla hand; hon hade ej styrka nog att undandraga den; han förde den till sin mun. Ännu ett ord; mitt ämbete var hittills tillräckligt för mina behof, det kommer endast an uppå mig att skaffa mig ett ännu indräktigare, om jag vill lemna ett stånd, som en ny katastrof förestår. Ert beslut skall bestämma mitt. Le väl, dygdiga *Henriette*, och besinna att jag frivilligt dömt mig till ett qual af åtta dagar, som ni med ett ord kan förkorra.

Det var hög tid att Prästen aflägsnade sig, *Henriette* var nära vanmägt. *Menard* och *Morant* föresväfvade henne växelvis, eller snarare, den ena förvandlades till den andra, för att med en glödande dolk genom-båra hennes hjerta. Den lilla *Ninas* smekningar, som så ofta var hennes tröstande Engel, bragte henne till fansning; hon tryckte barnet till sin barm; nej, nej, nej! ropade hon snyltande, min faders mördare kan ej blifva din fader.

Henriette behöfde allsingen betänketid för att fatta sitt beslut. Alltid hade hon känt en hemlig vederwilja för *Morant*. Det vilda raseri, hvarmed han ifrade emot alla dem, som ej böjde knä för tidens afgudar, den rysliga glädje, hvarmed han firare Skräckregeringens triumfer, hade ofta ingifvit den milda goda flickan en ovilja, som sluteligen upträdde med hennes fader, förvandlade uti afsky. Tiden mildrade denna afsky, utan att förinta den. Dessutom var henne *Morants*

vants kredit bekant. Han hade berömt sig af de under-tyranners gunst, hvilka då utöfvade det segrande partits blodiga hämd; hon visste hvad hon hade att frugta af Prästens sårade stolthet och des försmådda kärlek; hon beslöt således att behandla honom med största skoningsamhet. Hon räddes för ett munteligt samtal! ett skriftligt svar tänkte hon, skulle mindre reta honom och i alla fall spara henne faran och qvalet af att vara ett vittne till utbrottet af hans vrede.

Trenne plågsamma dygn öfverlade hon, hvad hon ville tillskrifva honom, och upfatte ändteligen med darrande hand följande rader, hvilka hon genom *Colette* skickade honom.

”Jag anser för pligt, Medborgare, att spara eder mödan, att hos mig inhämta svar på edert anbud. Jag har pröfvat mitt hjerta; det är ännu fullt af det förflutna, men tillslutit för det närvarande och framtiden. Des lidande har gjort det dött för kärlek

ken; det kan aldrig genom *den*, blifva eller göra lyckligt. Funnos ännu dessa heliga fristäder, hvilka för världen dolde den förjande oskulden, skulle jag uti ett af dem innefluta mig, och i dess sköte bortslucka återstoden af mina dagar. Nu skall den faderliga hyddan blifva mitt kloster, den väcker hos mig samma sorgliga och äfven så heliga känslor. Låt mig derföre, Medborgare, få blifva mitt nya kall trogen. Ett enda band fästar mig ännu vid lifvet; att knyta det andra, är mig omöjligt. Min förklaring kan ej förolämpa eder, och då den är oåterkallelig, skall det vara ädelt af edert samt för edert och mitt lugn nödvändigt, att afstå från hvarje försök att bringa mig på andra tankar.

Henriette Dufort.

Detta bref författe Prästen uti en fällsam stämning. Han förtörnades mera på sig sjelf än uppå *Henriette*. Då hon, utom det bostreck, hvarigenom han tillslutit hennes hjerta för kärleken, skulle blifvit en annans maka, återförsonade han sig snart med sig

Sjelf. Hvad han skulle företaga med *Henriette* visste han ej sjelf. Hennes afslående svar var förolämpande. Om hon intet ville blifva hans, hade det varit honom för sin hämd mycket kärrare, om hon stolt afvisat honom eller upoffrat honom för en lyckligare älskare.

Några dagar förflöto innan han fattade sitt beslut. Ändteligen besökte han *Henriette*. Hon emottog honom med otvungen höflighet; men, enligt undfången föreskrift, följde *Colette* honom på hälarne och vek ej ur rummet. *Morant* förbittrades: han måste använda allt sitt hyckleri, för att förborga sin vrede. Efter en half timmas samtal, som afbröts af mången paus, aflägsnade han sig. Tvenne gånger försökte han att skriva till *Henriette*, men hon skickade honom sina bref, oöppnade tillbaka. Han lade ett på posten uti Lyon, som *Robert* tillförde henne; utanskrift och sigill voro henne obekante, hon öppnade det. Det innehöll den försmädda kärlekens förebräelser, jämte den förolämpande stolt-

hetens hoteller. *Henriette* upbrände bladet utan att svara. Nu skref han henne ej mera till, utan tycktes glömt henne. Äfven uti hennes hjerta läktes småningom de blodiga spåren af hennes lidande och himmelskt lugn återvände till hennes enliga hydda.

En söndag satt *Henriette* vid fönstret och läste uti en Religions-bok. På en gång blef hon skrämmd af ett vildt forl och lockad till fönstret. Hon såg en trupp Soldater upmarchera till Byn, förande framför sig den gode *Rousseaus* bild, hvilka ur sina ångande bränvinsstrupar framkrålade de patriotiska folksångerne. Det var ett kommando af den så kallade Revolutions-Arméen, hvilken den tiden uti hela Frankrike företog sin filosofiska kyrkoförbättring. *Henriette* bälvade för den tygellösa hopen, hvilken råta vägen marscherade till kyrkan, hvar-äst *Morant* sammankallat församlingen. Flockens anförare besteg prädikstolen, samt höll emot vidskepelsen och prästlift ett jacobinskt tal, hvilket han slöt med en anmaning till det souve-

såna folket, att det måtte upvakna ur sin djupa slummer, förstöra dumhetens altaren och afgudar samt hädanefter endast tjena förnuftet och friheten. Nu upträdde *Morant*: Han affade sig icke allenast sitt embete utan äfven sin Religion, samt bad sin hjord om förlåtelse, att han hittills hade bedragit dem med fabler och skrymteri. Ett frugtansvärdt "Lefve Republiken!" skakade det göthiska hvalivet. Soldaterna nederflogo altaret, höggo korsfäst och de heliga bilderna uti stycken, samt förbrände dem på Kyrkogården, tillika med de andeliga böcker som hörde till Gudstjensten. Kyrkan blef invigd till ett förnufts Tempel, den högtideliga Ceremonien slutades uti Prästhuset med så rikeliga dryckes-offer, att förnuftets Apostlar hade största möda röra sig ur stället, för att vidare fortsätta sitt Vandaliska korfståg.

Robert berättade *Henriette* med alfvarsam ovilja det skändeliga upträdet; under dess påstående hade hon ej vågat sig ur huset. Sådant, sade han, har jag ännu aldrig uplevadt,

och önskade mig ej hafva gjort det; Vår Kyrkoherde må hafva talat sanning eller ofanning, så är han en skurk, på hvilken jag hade lust att flita tungan ur halsen. Icke så, min kära *Robert*, sade *Henriette*; låt honom behålla sin tunga; han behöfver den ännu för att hos Gud och förnuftet afbedja sitt upförande. Snart hade jag förgätit, fortlor *Robert*, att, sedan oväsendet uti kyrkan var förbi, förefällde Kommissarien hvilken anförde Soldaterna, ofs *Morant* såsom Præsident uti Vakfambets-Kommittén, och anbefalldes honom alla misstänkta uti Byn. Sörj ej broder, svarade den uslingen, du skall blifva nöjd med mig.

Henriette blekuade: hon erinrade sig de hotelser, som *Morants* sista bref innehöllt, och en mörk aning genom-bäfvade hennes lemmar. Hon anförtrodde den ärliga Krigsmannen Prästens frieri jämte sitt bekymmer. Skulle jag, sade hon, blifva ett offer för hans hämd, så svär mig, bälsta vän, att ej ölvergiftva min *Nina*. *Robert* räckte henne sin ärriga hand; må den förtor-

kas, om jag bryter mitt löfte. *Henriette* öfverlemnade honom en liten koffert, hvilken innehöll de hundrade Louisd'or och den fedel hon funnit hos barnet. Denna summa är bestämd till min *Ninas* underhåll; bevara den väl, min vän; i hvarje händelse är den bättre i förvar hos eder än hos mig. — *Robert* emottog skrinet: hos mig, sade han, söker man den intet; och om man gör det, skall själva den onde ej finna den.

Henriettes aning inträffade alltför snart: redan följande dagen blef hon infordrad för Kommittén, som höll sina sessioner uti Prästhuset. Med vacklande steg beträdde hon detta lastens säte. *Morant* jämte sex bönder, fordom Egendoms-Herrens förpaktare, nu mera egare af des's gods, voro medlemmar af Domstolen. Sätt dig, Medborgarinna, sade Renegaten: *Henriette* satte sig. Har du ej, förfor han, för ungefär 3 månader sedan härbergerat en blind obekant med des's hustru?

Henriette. Jo, på min goda faders befallning.

Morant. Hade detta folket pafs?

Henriette. Jag har ej frågat der-
efter.

Morant. Du viste kanske hvilka de voro?

Henriette. Jag vet endast att de voro olycklige, hvilka både ofs om ett nattläger uti ladan eller uppå höskullen.

Morant. Icke desto mindre har ni inrymt dem ett af edra bästa rum.

Henriette. Emedan min fader var en menniskovän.

Morant. Man säger, de hafva kvarlemnat ett bref?

Henriette. En billet, hvaruti frun tackar för den åtnjutna välgerningen.

Morant. Denna välgerning var ett brott, eller har du, enligt lagen, hos Municipalitetet tillkännagifvit deras emottagande? Man föreläste henne lagen, som förböd härbergera någon främling, utan att derom under-
rätta Municipalitetet.

Henriette. Jag kände ej denna lag; desutom var det nattetid klockan vid pass 10, då främlingarne anropade vårt medlidande.

Morant. Du hade åtminstone bordt tilläga *Mairen*; hvem som hemligen hyser landstrykare, gör sig misstänkt. Du skjuter skulden på din fader; men du är hans medbrottsling, emedan du för din Öfverhet doldt hans straffbara tjenstvillighet. Då fäderneslandet talar måste naturen förstumma.

Henriettes anlete flammade; hennes barm häfde sig under des uprörda hjertas slag. Hon kastade en förgätmelig blick på *Morant* och sade, bittert leende; äfven denna nya lag kände jag icke!

Morant bet sig uti läpparne och sade till sina embetsbröder: det vore öfverflödigt att afhöra vittnen. Bönderna nickade bifall och *Morant* tillfödde *Henriette* att aflägsna sig. Hon lemnade rummet: uti förstugan mötte hon *Lisa*, som till Domrarnes stjärkan-

de inbar en stor tråkanna med vin jämte en skinka. Den ovärdiga hälsade med hänlig min; *Henriette* bortvände sitt ansigte och skyndade hem.

Knapt hade hon något hämtat sig från den öfverfländna förskräckelsen och i hvarje händelse stoppat hos sig penningar och hvad redbart hon ägde, förrän en, den nya Inquisitionens tjenare åtföljd af tvenne Nationalgarder, inträdde uti rummet och tillfode henne husarrest. Du kan, sade han, sammanpacka dina nödiga klädespedlar, ty dina rum blifva förseglade och i morgon blir du afförd till Lyon, här är din Dom: han föreläste den, *Henriette* åhörde den med tyftnad och blef orörlig som en marmorstod stående inför olycksbudet. På en gång ryfste hon; och min stackars *Nina* lemman man väl hos sin sköterska? Om barnet är ditt eget, kan det, till slutet af din rättegång qvarblifva uti huset, till hvars eftersyn *Robert* blifvit utnämnd. Äro des föräldrar dig obekanta eller du fortsar att förtiga deras namn, blifver det inlemnadt på Hitte-

barnhuset uti Lyon. O! det är mitt, det är mitt barn! ropade *Henriette*: hennes anfigte var öfverfvämmadt af tårar, men dessa tårar och des ögas strålande blick, gaf det en himmelsk glans. Kommissarien upskref hennes förklaring och *Henriette* underskref den med hastig behändighet, likasom hon frugtad förlora *Nina* genom ringaste dröjsmål. Nu sammanpackade hon något kläder och linne och öfverlemnade derefter nyckelen till Kommissariens, som förseglade öfveralt, utom salen, *Roberts* och *Coletts* rum, hvarest han aflägsnade sig. Han lemnade dock kvar en af sina Drabantter till vagt, med den uttryckliga befallning, att ej släppa sin fånge ur ögonligte.

Länge låg *Henriette*, med ihopknäpta händer, mällös uti sin länstol: källan till hennes tårar var uttorkad: ett dunkelt moln sväfvade för des ögon. Ändteligen sprang hon upp, skyndade till barn-kammaren, hvarätt *Colette* satt på fången blek och stirrande och höll den lilla *Nina* uti sitt

sköte. Knappt blef barnet henne varse, förr än det flingrade sig undan sin vårdarinna och sträckte mot henne sina små händer. Från denna dag är du helt och hållit min, ropade *Henriette* med kärlekens innerligaste accent, under det hon tryckte den hulda varelsen till sitt bröst. *Colette*, bästa *Colette*, äfven du måste förfäkra mig, att aldrig öfvergifva denna Engel. *Colette* föll på knä: endast uti döden, snyftade hon och höjde sina skälfvande händer mot himmelen. Vagtkarlen, en ung bonde af Byns Nationalgarde, hvilken hade följt *Henriette*, torkade sina ögon. *Robert* var frånvarande: bittida om morgonen hade han med sin brefväska afrest till *Montluel*, och kunde först efter middagen komma tillbaka.

Det blef middag: *Colette* framstälte den lilla måltiden och *Henriette* bad sin vagt äfven sätta sig till bords. Hon åt föga och var endast yffelsatt med sin gäst: hon lade för honom, och då han ej var henne obekant, började hon ett likgiltigt samtal. Oagtdadt

hennes nödgande rörde han knapt vid maten; beständigt var hans vemodiga öga fästadt på *Henriette*. Då *Colette* lemnat rummet, såg han sig varfamt omkring och sade sedan sagta: man förfar grymt med eder, bästa Mamsell; ni har ju endast utöfvat ett barmhertighets verk: vill ni anförtro eder åt mig, så räddar jag eder denna natt. Jag har redan fört tvenne Emigranter till gränsen; jag känner de dolda stigar och på några aflägsna hemman gifves det ännu hederligt folk, som skola härbergera oss. Jag har föga att förlora och förtjenar öfver allt mitt bröd. *Henriette* tryckte den goda ynglingens hand; för eder goda vilja, bästa *Gontier*, tackar jag eder, sade hon; kan jag ej vedergälla den, skall Gud göra det. Edert anbud deremot, kan jag ej emottaga: långt vare det från mig, att göra någon olycklig.

Gontier afbröt henne: Olycklig? jag skall ju hindra *Eder*, att blifva det. Med mitt hufvud ansvarar jag eder, att vi ej skola ertappas. Jag har ej mera några föräldrar; ingen

skall förja mig: jag har räddat eder och detta skall göra mig lycklig. Blifva tiderna bättre, och det blifva de fäkert, kunna vi ju båda återvända till vårt hemvist. Han förnyade sitt förslag och gaf sig all möda att häfva *Henrietts* betänkligheter. Hon blef dock obeveklig: desutom, min vän; sade hon, kan och bör jag ej öfvergifva barnet som är anförtrodt min omvårdnad, och som jag nu mer än någonsin förr anser för mitt eget. Genom min flygt, skulle jag sannolikt för alltid beröfva mig hoppet, att återse det.

Ynglingen tyflnade: efter ett ögonblick sade han: Ni har ej tagit några penningar på eder och Kommissarien har ej erinrat eder derom, hvar på jag noga gaf ackt, ehuru jag ej hade mod att säga något. Under dessa ord uptog han en liten bönbok ur fickan, framtog derutur tvenne affignater på 5 franc hvardera och lade dem på *Henrietts* tallrick; försmå ej detta ringa, bästa Mamsell, det gör mig nog ondt att jag ej har mera.

Henrietts hjerta brast: hon höjde händerne till himmelen: Gud! ropade hon, huru herrligt belönar du mig denna dagens lidande; äfven denne hörer till de rättfärdiga, för hvilkas skull Du ej skall låta mitt fädernesland förgås. Om jag behöfde, bästa vän, skulle jag emottaga eder gåfva, sade hon med himmelsk vänlighet, ni måste dock tillåta mig att inväxla edra assignater; jag skall bevara dem med öm åtanka, hvilken befäster min tro på dygden. Hon framtog sin taskbok, tryckte honom tvenne assignater af lika värde uti banden: hans båda invecklade hon uti ett särskildt papper och lade dem, muntert leende, lifsom hon gömt sitt dyrbaraste smycke uti sin sedelbok.

Roberts återkomst afbröt deras samtal. Gubben gnifslade tänderne, då han vid inträdet uti rummet såg vagten och de förfeglade skåpen. *Henriette* gick honom med molnfri panna till mötes. Det är en svag, snart öfvergående storm, sade hon: Gudi lof, att min fader ej uplefde den. Jag

lemnar mitt hus så mycket lugnare, som ni är utfedd till des's vård. Äfven min *Nina* anförtror jag eder upfigt; jag kan ej lemna henne uti bättre händer. Om ni älskar mig och barnet, så iagttager ni största varsamhet uti edert tal och handling; huru lätt kunde ni ej annars få dela mitt öde! detta allt kan jag säga eder inför denna unga rättskaffens Mannen; jag anser det som en Förflynnens välgering, det ordningen att bevaka mig, just träffade honom. Om möjligt så besök mig understundom uti staden; jag tror ej, att man skall neka eder tillträde uti mitt fängelse.

Robert tvang sig att dölja sina tårar; *Henriette* lökte upmuntra honom, och delade det öfriga af aftonen emellan honom och *Nina*. Det var såsom barnet anat skillsmässan från sin fostermor. Hundrade gånger kastade det sina små armar omkring des's hals, och när en stilla tår rullade utföre des's kind, borttorkade barnet den gråtande. Sedan det insomnat förde *Henriette*

riette det till fängs, lutade sitt ansigte några minuter mot barnets; anblicken af den roligt sofvende oskulden var en sympathetisk balsam för hennes blödande hjerta. Styrkt uprette hon sig och afvältrade den klippa som krossade det. Hon tryckte en lätt kys på den lilla Engels panna och ilade derifrån.

Ljust och muntert infomnade *Henriette*; likafådan upvaknade hon, då det redan var ljusa dagen. Hurtigt klädde hon sig och tillredde frukosten; *Robert* och *Gontier* voro hennes gäster: båda talade föga: *Henriette* ensam var munter. Uti drömmen hade hon sett sin fader; med himmelsk, kärleksrik min hade han nickat henne sitt bifall och välsignande lagt sin hand på hennes hjesfa. *Henriette*, upfödd uti Kloster, hade derifrån hembragt tron på drömmar, utan att goda böckers läsning, hvarmed förra Kyrkoherden försedde henne, hade helt och hållit kunnat ur hennes själ bortjaga, denna så djupt inrotade fördom. Hen-

nes faders förklarade anlete, hvars hvita lockar skimrade såsom silfverstrålar omkring des tinningar, sväfvade ännu för hennes ögon; hennes förtjusta fantasi utbredde öfver des eget anfigte, samma empyreiska glans, hvarmed *Rafaels* genius lifvat sina *Madonnors* anleten och som till och med uti en Profans själ upväcker andagstens känslor.

Robert och *Gontier* beundrade henne med vördnad, då en vagn höll utanför huset och en med stora mustacher försedd Gensd'arme visade sig vid hennes fenster. Jag kommer ropade *Henriette* under det hon upsteg. Lefven väl mina vänner! Hon räckte båda handen och lemnade, ledd af *Robert*, rummet, under det *Gontier* utbar hennes kappfäck. På tröskelen vände hon sig ännu en gång om, kastade en kyss åt sin faders porträtt och gick sedan med säkra steg emot sin ledfagare.

Henriette var allmänt älskad: hennes hulda väfende, hennes välvilliga

artighet hade tillvunnit henne allas hjertan; äfven de, hvilkas bröst tidens anda tillflöt för medlidandet, glädde sig ej öfver hennes olycka; då deremot de redliges större antal helgade henne stilla tårar. Några grannar visade sig i fenstren: *Henriette* blef dem varse och hälsade på dem med sin vanliga vänlighet. Redan svängde formannen piskan, då *Colette* med flygande hår och rödsvullna ögon, störtade fram, fattade hennes hand och uphörde ej att kyssa densamma. Den mulna Gensd'armen satt där som fången och vågade ej störa henne. Ändteligen drog *Henriette* sin hand sagta tillbaka och nedböjde sin mun till *Coletts* kind; endast ännu en kyss för vår *Nina* sade hon, ersätt mitt ställe, min vän, till des vi återse hvarannan. Hon nickade ännu åt *Robert* och *Gonzier* ett sjäfullt farväl, och lade, för att dölja sina frambrytande tårar, sig tillbaka uti vagnen. Den rullade hastigt derifrån och *Henriette* fästade stillatigande sina ögon på sin fädernejord, hvares besnögade frugtträn en svag solstråle rodnade.

Småningom inlät hon sig uti samtal med sin ledlagare. Hennes milda flämma och himmelska blick, jämnade snart skrynklorne uti hans allvarfamma anfigte. Knapt hade de tillryggalagt halfva vägen, så utropade han under en skarp ed: den skurken, Prästen kunde väl gifvit någon annan än mig det göromålet, att föra eder till Lyon. Säg intet så, svarade *Henriette*; en annan skulle kanhända ej varit så mencklig. Djefvulen skall väl snart anamma honom, fortfar han, ehuru han i förrgår sade oss, att det ej mera gifves någon. Jag anförtror eder flickan, tilltalte han mig, emedan ni är en gammal Krigsman och jag ej vill att man förolämpar henne. Den skrymtaren! liksom man ej visste, att ingen annan än han var eder angifvare. Likväl borde ni ej hyft några landstrykare.

Henriette. Ack! de voro ej några landstrykare; åtminstone liknade de ej lådane.

Han. Kanske till och med Emigranter och det vore ännu sämre. Just vid den tiden hade jag befallning att

fasttaga en Adelsman, hvars namn undfallit mig; men jag fann nästet tomt. Detta var mig ej eller emot. Han skall ha varit en ganska hederlig Man. Sedan erfor jag; att han med sin fru, förklädd som tiggare, lyckligt räddat sig; men jag agtade mig väl, att säga något derom för Prästen; det skulle hafva varit vatten på hans qvarn. Kände ni edra gäster? Nej, det kan jag bedyra, svarade den förskräckta *Henriette*, som erinrade sig sin faders gilsningar och de intressanta flygtin-garnes qvarlemnade bref. Desto bättre för er, svarade hennes ledsagare: blif endast ståndagtigt vid denna utsa-go, så kan ännu allt gå väl.

Henriette talte nu mindre: den upptäckt hon gjort, gaf henne ämne till en mängd betraktelser, hvilka hon tidtals afbröt, för att underhålla sin följeslagares goda lynne och ej upväcka någon misstänka hos honom. Efter fyra timmar ernådde de Lyon. *Henriette* rytte då hon inför uti denna fordom så blomstrande stad, som ännu

ej uphört att vara en fasans och förförelsens skådeplats.

Nu höll vagnen framför ett fordom varande Kloster, hvilket var förvandlat till en arrest för misstänkta. Hennes ledsagare öfverlemnade henne jemte arresterings orderne, till Conciergen eller husets Upfyningsman. *Henriette* ville tacka honom för dess goda behandling; men han afbröt henne vid första ordet. Med mulen pannan och uti en barsk ton, sade han: Farväl, Medborgarinna, och vände henne ryggen.

Hon förstod honom. I dessa förskräckliga tider, var det farligt att synas mencklig, och ännu farligare, att förtjena en misstänkt persons tackägellier.

Kom, Medborgarinna, jag vill anvisa eder edert rum, sade Upfyningsmannen, under det han tog *Henriettes* kappfäck under armen och framför henne upsteg trappan. Hon följde honom med tungt hjerta; får jag ett en-

samt rum? — Jo det skall ni se, då skulle vi ha mycket rum. — O! bästa Herre, om det också vore aldrig så litet Jag är ingen Herre, grymtade han trottligt. *Henriette* tryckte honom 2 Ecus uti handen och plötsligt mildrades tonen af hans röst: jag besinnar mig der bakom är en liten kammare, som en Exnunna bebor, hvars kamrat i går blef afförd till Paris; den kan jag gifva eder. Godt, Medborgare, jag blir eder mycket förbunden.

Man kom till dörren; den var läst. Förmodeligen är hon hos sin Stifts-dame och beder med henne Rosenkransen, sade han hånligt, under det han framtog sin hufvudnyckel och upläste. Här, Medborgarinna, är eder fäng och der ett skåp för edra saker; derföre betalar ni mig månatligen 15 Francs och veden desutom. Han lade en knippa qvistar uti den glimmande kackelugnen och önskade henne god afton.

Nu var *Henriette* ensam och då först kände hon, hvad det vill säga att vara fången; hennes hjerta var beklämdt: bittra tårar strömmade ur hennes ögon. Hon satte sig vid elden för att upvärma sina half stelnade lemmar. Bilderne af hennes tader och *Nina* sväfvade för henne; hon sjönk uti dystra drömmar.

En nyckels flammer väckte henne; hon vände sig åt dörren; ett gråklädt fruntimmer af omkring 32 år, inträdde. Ser jag rätt? Gode Gud! syster *Celestina* . . . ropade *Henriette*, och flög uti Nunnans armar, hvars mäst älskade lärjunge hon uti Klofret varit. — *Henriette*, min dyra *Henriette*, är det du! måste vi här råkas, svarade Nunnan med bruten röst, under det hon tryckte den af glädje darrande flickan till sitt bröst. — Ha! nu känner jag icke mera mitt öde, då jag får dela det med min moderliga vän. Gud! Du har ej öfvergifvit mig. Ännu en gång föll hon om hennes hals: glädjens ljufvaste rus hade bemäktigat sig hennes själ.

Stilla dig, goda flicka, sade Nunnan fagta; vi måste dölja vår bekant-
 skap för våra vägtare, annars löpa vi
 fara att blifva åtskiljda. Hvar och en
 nära bekantskap heter här sammangadd-
 ning; men gif dig tillfreds; när den
 välgörande fönnen tillflutit de gråtan-
 des ögon, då, mitt barn, kunna vi
 utan fara utgjuta för hvarannan våra
 hjertan ... Hon såg sig om: förmodeli-
 gen är detta din kappsäck? kom, jag
 vill hjälpa dig att inrätta din lilla
 hushållning; jag frågar dig ej, hvad
 som fört dig hit, derom skola vi se-
 dan tala. *Celestina* hjälpte henne ur-
 packa och fätta sina saker i ordning:
 hade *Henriette* varit kall, skulle hon
 lätteligen märkt det tvång, som den
 goda Nunnan pålade sig, för att ej
 störa hennes glädje och förborga den
 ängsliga bestörtning, hennes åsyn åstad-
 kom.

Arresthuset innehöll omkring två
 hundra personer af båda könen,
 hvilka, emedan de i början blott an-
 sågos misstänkte, hade frihet, att be-
 söka hvarannan och samlas uti några

flora salar; de njöto hvarje nöje, som frihetens förlust, och frugtan för det tillkommande, kunde lemna dem öf-
 rigt. *Celestine* fann ingen smak för dessa samqväm, uti hvilka misstroendet herrskade; men hon hade några qvinliga vänner, hvilka hon nästan dageligen på deras rum besökte och hos hvilka hon lofvade införa *Henriette*.

Upfyningsmannen var endast mot dem hård, som ej kunde eller förstodo mildra honom medelst skänker. Hans girighet var deremot omättelig och han lät betala sig dubbla värdet, för de näringsmedel och förnödenheter, han lemnade fångarne. Mot aftonen kom han på *Henrietts* kammare och frågade henne, huru hon ville inrätta sin mathållning? *Celestine* svarade uti hennes namn: vi spisa tillsammans. Således som eder förra boningskamrat; godt. Ni har väl sagt henne att man förut betalar hvarje decade? . . . *Henriette* betalte: *Argus* försvann och efter en half timma updukade en surmulen piga den magra måltiden.

En affignat på 5 Franc, som *Henriette* till välkomma lade uti hennes hand, upklarnade des's panna. Ännu suto de vid det aftagna bordet, då Upsyningsmannen gjorde sin rund, och om få minuter herrskade dödens stillhet uti det annars så bullersamma huset.

Nu hafva vi ej mer att befara, hvarken att störas eller att man lyssnar på oss, sade *Celestine*; dertfore skole vi sammanställa våra fångar för att vara hvarandra så mycket närmare. Huru länge har ni varit på detta sorgliga ställe? sade *Henriette* under det hon lade sig. Ungefär 3 månader, svarade Nunnan: min broder, en utvandrad Präst, blef en oskyldig orsak till mitt fånglande. De släpta af våra olyckskamrater äro slägtingar till de emigrerade. — Äfven jag är här för en Prästs skull, som dock med föresatts upoffrat mig åt sin hämd, svarade *Henriette*, och nu omtalade hon för sin vän, huru hon, med sin faders bifall, härbergerat ett par olyckliga flygtingar, utaf hvilka Mannen var blind,

utan att, den henne obekanta lagen till åtlydnad, anmäla det hos Municipalitetet; att en trolös piga förrådt detta barmhertighets-verk för den af-fälliga Prästen, och att denne benyt-tjadt denna omständighet för att häm-nas sin försmådda kärlek. Sin för-smådda kärlek; afbröt henne *Celestine*.

Henriette. Den nedrige anhöll om min hand; han, som korrt förut förorsakat min faders död: min vägran gjorde honom till min affvarna fiende.

Celestine. Den bofven! visste han då icke, eller var det rygtet fallskt, att du var förlofvad med en ung Köp-man, som befann sig på resor?

Henriette förskräcktes: hon lade sitt anligte på *Celestines* barm, hvilken hon öfverfvämmade med tårar. Ack! min vän, min moder, stammade hon ändteligen med qväfd röst; jag är ej mera förlofvad; en grufvelig misstan-ka har slitit min brudgum ifrån mig; han höll mig för moder till ett öfver-gifvit barn, som jag uptog.

Celestine tvärtyfnade; hennes hjerta flog frugtansvärdt; kall svett tillrade från hennes pustande bröst. *Henriette* förvånades. Hvad? ni kan . . . O! min mor, jag är oskyldig. *Celestine* fastklämde med våldsamhet sina armar omkring *Henriette*, hennes darande läppar hängde fast vid des kind. Arma olyckliga! *Henriette* drog sitt ansigte tillbaka. Således tror ni . . . O Gud! för denna förnedring har min själ ej mera några krafter! Nej! nej! ropade *Celestine* med förtviflans ton, du är oskyldig; du mistyder min smärta: o! kom tillbaka till mitt bröst, ädla, bästa barn, oskuldens heliga martyr! snyftningar qväfde hennes ord.

Länge lågo de tyfta uti hvarandras armar; sluteligen frågade *Celestine* med svag, förfagd röst: och hvar är nu detta barn, som köftade dig ett få flort offer? Jag lemnade det, svorade *Henriette* uti mitt hus under en trogen sköterikas vård, och hoppas underftundom erhålla underrättelser om det ljufva barnet. Nog, mitt barn, sade *Celestine*, för mycket för en gång:

du behöfver hvila. Ännu vänta ois
enfliga stunder: o! måtte ingen likna
denna! Hon kyste *Henriette* med in-
nerligaste värma och önskade henne
god natt.

Henriette somnade snart, men
dets lömn var orolig och fördes af o-
sammanhängande drömmar. Under henn-
es själs dunkla sväfvande mellan med-
vetande och slummer, tyckte hon sig
höra sin vän jämra sig. Följande mor-
gonen hade *Celestine* förlorat sin friska
ansigtets färg: hennes ögon voro matta
och infallna; men uti de ögonkast hon
gaf *Henriette* låg en rörande bland-
ning af svårmod och ömhet. Den up-
rättiga, vänkära flickan höll det för
en verkan af sin berättelse och fästade
sig, för detta varma deltagande, så
mycket innerligare vid sin ungdoms
lärarinna. *Celestine* talte hela morgo-
nen ej ett ord om gårdagsupträdet;
efter måltiden sade hon: nu vill jag
anmäla dig uti mina vänners lilla
krets. Hon aflägsnade sig några mi-
nuter, och förde sedermera *Henriette*
till ett rymligt rum, hvaräst en äldre

fru, af omkring 50 år, bodde med sina tvenne döttrar, hvilka samtelige mer behandlade henne som en återfunnen vän, än en främmande. Det var en adelig familj, hvilken blifvit i anseende till sitt stånd, inspärriad, oagadt Fru *Beaupré*, så hette modern, hade en son uti Republikens tjänst; en händelse som under dessa tafans dagar ofta inträffade, *Henriette* befann sig väl bland dessa känslofulla själar, hvilka ej en gång lemnade henne tid att råka i förvirring öfver deras kärleksrika bemötande. Den äldsta Fröken, *Sofi*, hade varit Stiftsdame; den yngre, *Fanny*, var en blomstrande flicka om 17 år, som straxt med ljuf förtrolighet närmade sig *Henriette*. Alla bemötte Nunnan med utmärkt agtning och vänskap, och både henne rätt ofta tillföra dem sin älskansvärda följeslagerska.

Först vid aftenmåltids-timman lemnade de båda vännerna detta intressanta sällskap, hvilket blef enda föremålet för deras bordsamtal. *Henriette* tackade Nunnan för denna skö-

na afton: på deras emottagande igenkänner jag deras kärlek, sade hon; utan edert förord hade man omöjligt kunnat emottaga mig med så mycken godhet. Du känner ej än alla medlemmar af denna förträffliga familj, svarade *Celestine*: utom fru *Beauprés* enda son, som befinner sig uti Kolonierne, har hon en gift dotter, hvilken få dagar efter sin moders och systers arrestering, blef tvungen att utvandra. Hon, likfom du, har varit min Eleve och skulle visst blifvit din vän, om du ej få veckor före hennes ankomst lemnat vårt Kloster. O! min vän, jag kunde berätta dig mycket om min *Helena*, som med sin äldre systers milda klokhet, förenar den yngres behag. Vi veta ej något om henne, dock hoppas vi, att hon, med sin värdiga gemål, räddat sig till Schveits.

Detta samtal blef afbrutet genom *Argi* vanliga nattbesök. Då de lagt sig till längs, vred *Celestine* talet på *Henrietts* fader. Du har endast i förbigående omnämnt hans död; berätta mig

mig rätt mycket om honom. Din följare, sade du, har påskyndat hans ändalyckt. Det har han, svarade *Henriette*, och berättade alla omständigheter vid sin faders död. Jag begråter honom ej mer; hans barns öde skulle ändå hafva dödat honom och gjort honom sina sista stunder ännu bittrare.

En lång, djup tyfnad följde uppå *Henriettes* berättelse. Hennes vän hade dolt sitt ansigte uti kudden, men kunde icke qväfva de otydliga suckar, som strömmade utur hennes beklämda bröst. *Henriette* fattade hennes hand och präflade den mot sina läppar: dölj ej för mig edra suckar, ädla vän, låten mig höra min faders loftal. Den redlige! aldrig skall jag förgäta hans sista ord och det heliga alfvar, hvarmed han anbefallte mig den lilla *Nina*. Jag måste lofva honom, att aldrig öfvergifva henne, och jag skall hålla mitt löfte. Jag har för alltid försäkrat mig om ägandet af detta kära barn. Ett ögonblick lopp jag fara att förlora det; men jag fann ett lyckligt

medel, att rädda det. Och hvilket? frågade *Celestine* hastigt. Jag utgaf det för mitt eget, svarade *Henriette*.

Ännu ljudde sista stafvelsen af dessa orden på hennes läppar, då redan *Celestine* låg uti hennes armar. Hon tryckte henne med krampagtig häftighet till sitt bröst: det var såsom ville hon upsluka henne med kyssar. Gud! Gud! välsigna henne, O! välsigna henne, du måste välsigna henne! utropade hon uti en nästan vansinnig förtjusning, hvars sanna namn ej något språk förmår uttrycka. Ädla, hjeltemodiga själ, du har för dygdens skull förnekat din egen. Beröm mig ej för mycket, min mor, sade *Henriette*, när hon feck tala; hade jag ännu varit fästmö, skulle jag väl svårligen haft detta mod: nu behöfde jag icke mera skona mig sjelf. Nunnan tyftnade, hennes nerver rycktes; efter några ögonblick sade hon sagta för sig sjelf: du skall välsigna henne, nej, det är ingen olycka för henne: hans hjerta var för ringa mot hennes: du har beskärt henne något bättre. Nu

först vände hon sig, liksom vaknande ur en vanmägt, till *Henriette*: förlåt, o! förlåt mig, mitt barn! jag har åter uprifvit dina sår; det skall ej mera ske ehuru jag icke ångrar att det skedde. Utan mitt förvett skulle jag ej helt och hållit känna dig; jag är ej mera om dig bekymrad: du är uphöjd öfver alla öden, människorna kunna bereda dig.

Då *Henriette* följande morgonen väknade, beskrålade redan solen de kala väggarne af hennes lilla rum. *Celestine* var frånvarande och återkom först efter en half timma. Du sof lå fött, sade hon under en varm omfamning, att jag frugtade väcka dig genom mitt buller. Jag smög mig härifrån och har tillbragt en timma hos vårt gårdags sällskap, hvilka låta hälsa och hoppas lå se dig denna afton. Men, svarade *Henriette*, ni sade mig i förrgår, att alla fångarnes steg noga bevakas; kan det ej ådraga eder eller denna värdiga familj någon olägenhet om jag dageligen besöker dem? Nej, svarade Nunnan, Uppsyningsman-

nen vet, att jag sedan för längre tid tillbaka står uti förbindelse med fru *Beaupré*, och jag iagttog denna morgon tillfället att fråga honom, om jag vid mina besök kunde medtaga dig? Hvarlöre icke, sade han, det tyckes vara en ganska god flicka, som endast begått en oförligtighet. Jag undrade sjelf öfver detta svar, som bevisar, att du står i stor nåd hos vår *Argus*. *Henriette* log och omtalte för sin vän huru hon förvärlvat sig denna ynnest. Godt, svarade denna, jag ser du har förekommit mitt råd; jag ville just föreslå dig, att göra honom eller dess hustru någon liten skänk. Denna är, om möjligt ännu snålare på penningar än hennes man; hon beförjer fångarnes tvätt, och vid detta tillfälle, måste du söka en förevändning, att vinna hennes gunst.

Aftonen kom. Den innerliga ömhet med hvilken fru *Beaupré* och hennes döttrar emottogo *Henriette*, var beledsagad af en agtning, som hon förra dagen ej bemärkt. Då Matronan omfamnade henne, stodo tårarne uti

defs ögon och ändå var hennes min
 så munter, så vänlig, att det syntes,
 det dessa tårar ej flöto från ett be-
 klämdt hjerta. De båda döttrarne
 trängde sig till hennes bröst och den
 yngre, som fattat hennes hand, skulle
 hafva kysst den, om ej *Henriette* för-
 fräckt dragit den tillbaka. Man fatte
 sig; Damerne återtog sitt handarbete;
 äfven *Henriette* framtog sin knytning
 och deltog uti samtalen. Man kom
 att tala om Klostret. Skada, sade *Fan-
 ny* till *Henriette*, att ni ej känt min
 syster *Helena*; ni skulle visst blifvit
 vänner. Modren suckade. De kunna
 ännu blifva det, sade *Celestine*, om de
 ej redan äro det. Ack! Gud vet,
 hvaränt hon nu irrar omkring, sade
 modren. Hon följer sin bestämmelse,
 sade *Celestine*, lemna mig min öfverty-
 gelse att vi ej för lång tid äro åts-
 skilda.

Så förlopp denna afton för *Hen-
 riette* såsom en flygtig timma, och
 ännu mången afton förflöt på samma
 sätt. Förliknad med den ensamhet,
 uti hvilken hon sedan sin faders död

lefvat, var för henne, hennes fångens-
 skap ej något förfakelse tillstånd. Den
 återgaf henne en gammal vän, från
 hvilken hon redan 5 år varit skiljd,
 och trenne nya vänner, hvars kärlek
 tilltog med hvar dag och gaf hennes
 hjerta med hvarje dag en rikligare
 njutning. Den ärevördiga Enkan be-
 handlade henne som sin tredje dotter;
 Stiftsdamen, ett äfven så bildadt som
 ädelt fruntimmer, meddelade henne,
 utan att veta det, en skatt af kunskap-
 per och lefnadsvishet; dess yngre sy-
 ster hängde så med hela sin själ vid
 henne, att hon ej åtnöjdes med att en
 gång om dagen se henne hos sin mo-
 der; hon upfann ibland den ibland en
 annan förevändning, för att äfven om
 morgonen få tillbringa en timma, uti
 sin älsklings sällskap. Kortteligen,
Henrietts tillstånd skulle ej endast va-
 rit drägligt, utan äfven lyckligt,
 om ej åtankan på hennes *Nina*, öf-
 verallt åtföljt henne och ofta bedröf-
 vat hennes gladaste ögonblick.

En månad var förfluten och *Hen-
 riette* hade ännu ej erhållit några un-

derrättelser hemifrån; orolig svårmodighet omgaf hennes panna, och under de stilla luckar som undflydde hennes mun, blandade sig ofta namnet *Nina*. Hon dolde ej sitt bekymmer för *Celestina* och denna delade det, utan att kunna trösta henne. Sjelfva hennes nya vänner, i stället att upmuntra henne, tycktes fattade af samma oro, och förjde med henne, utan att fråga orsaken till des s sorg.

En gång blef hon nedkallad till Upsyningsmannens rum; det ville någon, hette det, tala med henne. Det var *Robert*, som med en glad min räckte henne handen. Ach *Robert*, bälsta *Robert!* hvar har ni varit så länge? huru mår *Nina*? Nu är hon åter frisk, svarade han; men hon har gjort oss ganska ängsliga. Det goda barnet hade kopporne; det har ganska lyckligt och oskadadt genomgått dem. Ach, Gud, ropade *Henriette*, och jag kunde ej vara des sköterska! Är det verkligen sant, att hon lyckligen öfverflått denna förlärliga sjukdom? Ni lärer väl ej hålla eder gamla *Robert*

för en lögnare, svarade han något flött; barnet är åter friskt och tillväxer såsom fullmånan. Första dagarne efter eder bortresa, gjorde det ej annat än grät; när *Colette* förde det uti edert rum, lökte des ögon i alla vår; då befallte jag *Colette* blifva på sin kammare: äfven der grät det några dagar, sedan utflogo kopporna, jag hämtade en Läkare från *Montluet*, som räddade det; jag ville ej komma förr till staden, än jag skulle kunna tillföra eder detta budskap.

Tack, kära, goda *Robert*, ni har sparat mig en större oro, än den var, hvaruti eder tyftnad författe mig. När skall jag få återse den lilla Engeln. Hon grät; äfven *Robert* torrskade sina ögon. Nå hvad! mår ni då här så illa, sade Upsyningsmannen, utom hvars närvaro ingen fänge feck emottaga något besök; hvad har ni att klaga? Intet, alldeles intet, svarade den förskräckta *Henriette*, jag blir med all mencklighet behandlad. Sedan vände hon sig till sin gamla vän, och gjorde honom ännu en mängd frågor,

som alla angingo *Nina*. Nog för en gång, sade sluteligen *Argus*; jag kan ej längre vänta här. *Robert* bortvände sitt ansigte för att dölja sin vrede . . . Godt, jag går; ännu ett, Medborgarinna, här har ni hälften af den summa eder salige fader förra året lånade mig; kvarstoden hoppas jag inom några månader kunna betala. *Henriette* såg på den ärlige gubben och förstod honom. Hon tryckte hans hand, då han räckte henne assignat-packan; godt, min vän, jag tackar: lef väl och besök mig snart åter. Tusende hälsningar till eder syster och systerdotter; jag hoppas en gång blifva i stånd att belöna eder trohet: kyss vår *Nina* och fortsar att vara hennes fader.

Henriette skyndade ut, för att förkunna *Celestine* sin glädje. Den goda Nunnan föll henne om halsen; hon talte intet; men det innerligaste deltagande talade utur alla hennes anletsdrag. Nu berättade *Henriette* den fromma list *Robert* nyttjat, för att förse henne med penningar. Assignatpacken innehöll 300 Franker. Hon

böd sin vän deraf: tag hvad ni behöfver. Jag behöfver intet, mitt barn, men när detta fall inträffar, vill jag med nöje blifva din skuldenär. Snart derpå aflägsnade hon sig, men kom straxt och om möjligt ännu muntrare tillbaka. Hela dagen var för *Henriette* en fest och *Celestine* halp henne att fira den,

Om aftonen besökte de familjen *Beaupré*, och det tycktes som deras känslor föregått dem uti dessa ädlas hjertan. Den sorgliga allvarsamhet, som sedan någon tid herrskat uti deras lilla cirkel, gaf rum för en roande munterhet och *Henriette* blef i synnerhet emottagen med de ömaste smekningar. Hon förtjulte alla genom sitt ovanligt muntra lynne; men ingen frågade orsaken dertill. Vid afskedet kysste Baroneßan henne på pannan och sade; Gud välsigne eder, älskade dotter, jag skall hafva att tacka eder för en ganska rolig natt.

Ännu trenne besök erhölet *Henriette* af den ärlige *Robert*, och alltid

medförde han de hugneligaste tidningar. Hennes fångenskap hade redan varat trenne månader, utan att Skräckregeringens alltid växande fälor, lemnade sina slagtoffer den ivagaste skymt af bättre förhoppning. *Henriette* erkände den lycka hon framför många andra åtnjöt, hvilkas arrest blef deras sträckbänk, genom brist på sund föda och den ännu mera tryckande bristen på vänligt deltagande. Den oersfarna landt flickan, som var van vid Guds fria luft och naturen, kände så mycket svårare vid vårens återkomst tyngden af sina bojar, och sökte såfångt för *Celestine* dölja, den djupa svärmodighet som bemäktigat sig hennes själ. *Celestine* märkte detta tvång och frågade hvad henne fattades? Min *Nina* och min trädgård svarade hon, under det en tår darrade uti hennes öga. Nunnan ville intala henne mod och likväl var hennes egit hjerta så beklämdt, att hon ej kunde finna några tröstande ord. *Henriette* gjorde ännu mera våld på sig, för att skona sin vän. Hon undvek henne så ofta hon kunde, derigenom att hon utan hennes

fällskap, antingen besökte familjen *Beaupré* eller med Stiftsdamen promenerade uti förra Kloster-trädgården, hvilken vissa timmar stod fångarne öppna. *Celestina* såg hennes afäkt och teg. Den ädla flickan blef ännu dyrbarare för hennes hjerta som bekymren förtärde, och nu täflade de med hvarannan uti det pinliga bemödandet att förstålla sig.

Oförmodadt blef *Henriette* en gång af Uplyningsmannen sjelt hämtad ur sin kammare. Är *Robert* der nere? frågade hon otålig. Nej, der är någon annan, som vill tala med eder; han förde henne till ett särskildt rum. Han öppnade dörren och *Morant* trädde emot henne; hon förskräcktes och ville fly. Blif qvar, blif qvar, sade hennes *Argus*; denna Medborgare är vän af Representanten, han vill och får tala med eder utan vittnen. Han aflägsnade sig. *Henriette* stod såsom en marmorbild och fästade sin blick på jorden. *Morant* fattade hennes hand; kom, Medborgarinna, sade han, fätt eder; här kan

jag tala med eder ur en annan ton än fordom inför mina Kolleger. Hon lät halft sanslös föra sig på en stol. *Morant* betraktade henne några minuter under tyftnad: hennes sköna bleka anfigte, hade genom det moln som beskuggade det, erhållit ett rörande, vördnadsjudande uttryck, som fette honom uti förvirring. Ni är väl frisk, Medborgarinna? frågade han ändtelligt. *Henriette* suckade utan att upflå ögonen.

Han. Har ni att beklaga eder öfver någon?

Hon. Öfver ingen, utom uphofs-
mannen till min olycka.

Han (med tilltagande förvirring): Menar ni kanske mig? . . . jag måste göra hvad lagen befalte: man hade angifvit eder hos Kommittén. *Henriette* kastade en alfvarsam blick på honom. Men, fortfor han, det är ej första gången ni är orättvis emot mig; dock är jag icke hitkommen för att erinra er eder grymhet, utan för att sluta eder fångenskap.

Henrietts panna klarnade: hon trodde den nedrige hafva ångrat sig: hennes matta öga tycktes fråga honom: om hon ej bedrog sig? *Morant* återfeck nu hela sin oförskämndhet: jag äger sade han, Representantens hela förtroende, hvilken åligger undersökningen af arresterings-protokollerna. Jag behöfver endast säga honom att ni är oskyldig, att eder allidne lader bevilljat de misstänkta's bön om härberge, och ni blir satt uti frihet.

Ut i detta ögonblick såg *Henriette* sig flyttad under sitt fäderne tak: hon såg den leende *Nina* utsträcka sina små armar emot henne: en ljuf yrjel intog hennes själ: Vill ni det? sade hon och en himmelsk stråle förklarade hennes anlete. Jag vill, svarade han, om ni förgäter det förflutna, och . . .

Henriette (lilligt). Det är förgätit, för evigt förgätit!

Morant fattade den hand hon räckte honom. Och till borgen för denna förgätenhet ger ni mig eder hand: han kastade sig för hennes föt-

ter. *Henriette* sprang förskräckt från sin stol: Ni har missförstått mig, min Herre. Förgäflves bemödade hon sig tillbakadruga sin hand, hvilken han alltid qvarhöll och tryckte till sina läppar. Förlmå ej längre min kärlek, unna mig, behageliga *Henriette*, nöjet att få loffa edra band.

Henriette hade ändteligen slitit sig lös: lemna mig, ni säljer mig min frihet för dyrt: jag återvänder uti min fångenskap: under det hon så talade, närmade hon sig med dygdens förolämpade stolthet dörren. *Morant* trädde henne uti förväg; raseri kokade uti hans hjerta, dels ansigte brände af vrede. Huru kommer det till, sade han med bittert hänlöje, att ni endast *mot mig* är grym? *Henriettes* barm hände sig konvulsigt; hennes ben vacklade, hon nedsjönk på en nära dörren stående stol, där en flod af tårar räddade henne från vanmagt. *Morant* blef rörd: jag upprepar mitt anbud, sade han uti mildare ton, jag öfverfer eder svaghet och adopterar barnet.

Fafa och affky målade sig uti *Henriettes* ansigte, som hon dolde uti sin näsduk. Nedrige bakdantare! Inyftade hon med qväfd röst. Bakdantare? svarade *Morant*; jag åberopar mig eder egen bekännelse; den måste jag väl tro. Derföre skulle jag ännu mera föragta eder, sade *Henriette* i det hon upsteg och ville aflägsna sig, om mitt föragt för eder möjeligen kunde ökas. Oskuldens majestät, som uti alla hennes anletsdrag framstrålade, och tårarne, hvilka såsom perlor tillrade utföre hennes kinder, tände tignern för andra gången. Hör mig, o tacksamma, sade han med en varnande väns milda, kärleksrika röst: edra tårar hafva afväpnat min rättmätiga vrede; betänk eder väl; edert lif står uti min hand. Ni har härbergerat tvenne Emigranter. Den föregitne blinde var den fordna Markis *Mont-lac*, hvilken förd af sin fru, under denna förklädning undgått Guillotinen. Ni känner lagens obevekliga stränghet: om jag meddelar Representanten min upptäckt, är ni utan räddning förlorad;

lörd: med eder okunnoghet kan ni ej urskullas, ty man vet med hvilken utmärkt agtning ni emottagit dem.

Henriette åhörde honom tunderstel beströfning: han väntade hennes svar. Efter en stunds tystnad, sade hon ganska fogligt: jag är oskyldig: vill ni deremot mördas mig, kan jag ej hindra det. *Morant* mente, att detta svar skulle ångra henne: Jag skall, sade han, beledsaga Representanten på en liten resa genom Departementet: jag lemnar eder detta uppskof, för att betänka eder: om 8 eller 10 dygn är jag tillbaka; då hoppas jag eder vrede vara afskyld och hafva lemnat rum för eftertankan. Lef väl, oemottändeliga förtjuserska, och glöm icke, att ni ej kan vara min fiende utan att tillika vara eder egen. En vällust-sprütande blick åtföljde hans afskedshälsning; och han bortgick utan att vänta *Henriettes* svar.

Gode Gud! huru du ser ut! hvad har händt dig? ropade *Celestine*, då

Henriette blek och förflörd inträdde uti deras rum. Hon svarade ej, hon tycktes hvarken se eller höra, Barn, mitt bästa barn! hvad felas dig? återtog Nunnan. *Henriette* fattade hennes arm och kastade sig jemte henne på en stol. *Celestine* kylste henne: hennes kinder voro kalla som marmorn; hon lade sitt ansigte på Nunnans bröst. O! tala, tala, ropade *Celestine*; hvad? vid din väns bröst förblifver du stum? Hvem låt nedkalla dig? Ack! *Morant* . . . stammade hon sluteligen, med en suck som tycktes vilja blifva hennes sista.

Celestine. *Morant*? Gud? hvad ville den nedrige?

Henriette (bäfvande). Min hand, eller . . . mitt blod.

(*Celestine* mällös, såg henne stelt uti ögat.)

Henriette (efter något uppehåll, mildt men afgörande). Han skall få det.

Celestine. För Guds skull fansa dig, bästa barn; den bosven råder hvarken öfver din hand eller ditt lif, han ville blott skrämma dig. *Celestine* var på långt när ej så lugn, som

hon ville lynas. *Henriette*, som ej märkte hennes tal, satt, förlorad uti djupa tankar, jemte sin vän och tryckte hennes hand till sitt hjerta. På en gång bemannade hon sig, och, liksom hon velat omtala något likgiltigt föremål, frågade hon *Celestine* uti en lugn ton: Känner ni Markisen *Mont-lac*?

Celestine (rylande). Alsmächtige Gud! hvar är han, har han fallit uti deras händer?

Henriette (bestört). Ni känner honom?

Celestine (darrande). Om jag känner honom? (vridande sina händer). Ack! vi trodde dem räddade.

Henriette (omfamnande henne). De äro det, älskade vän, gläd eder, de äro det. (leende) Han var den blinde, som jag tillika med des följeflagarinna gaf nattqvarter, och därför vill *Morant* . . . *Celestine* sjönk baklänges uti vanmagt. *Henriette* lutade sig öfver henne, skakade henne, skrek henne uti öronen, och sprutade vatten uti hennes ansigte. Nu öppnade hon sitt brustna öga. Ach! min vän, min

moder, sade *Henriette* och fökte up-
 resa henne; kom uti eder fäng, jag
 vill hitkalla fru *Beaupré*. Detta ord
 loffade hennes tungos band. Nej, nej!
 skrek hon, under det hon med vild
 styrka fasthöll *Henriette* uti kläderne;
 nej *hon* är des moder. Hennes mo-
 der? uprepade den förvånade *Henriet-
 te* sagta: således har jag härbergerat
 denna ärevördiga Matronans dotter?
 plötsligt störtade sig *Celestine* på knä
 framför henne och ropade med en hjer-
 tat genomborande stämma: ack, förlåt
 mig, jag allena är orsaken till hela
 din olycka. Förtviflan åstodkom hen-
 nes anfigts-musklers konvulsifva rörel-
 se. *Henriette* trodde att hon yrade;
 med bälvan fökte hon göra sig lös från
 henne: låt mig tillkalla hjälp, sade
 hon, ni är sjuk. Sjuk, ja ganska sjuk,
 svarade *Celestine*: ett glödande svärd
 genomborar mitt hjerta, men menni-
 skohänder kunna ej utdraga det. Det
 olyckliga paret, hvad tänkte de på?
 förmodeligen hafva de på närmare
 håll velat se sitt barns skydds-engel.
 Deras barns? stammade *Henriette*. Ja,
 deras barns, svarade Nunnan: din *Ni*.

na är deras barn, och jag var den förklädda person, som lade det för dina fötter; o! förlåt, tillgif mig. Ännu låg hon på knä: *Henriette* nedkastade sig jämte henne; hon tog henne uti sina darrande armar och tillflöt hennes mun med kyffar. En helig stillhet rådde; tårar blandades med tårar; känslor med känslor, och dessa voro för mångfaldiga, för häftiga att öfvergå till ord. *Henriette* bemannade sig först. Förgätande sin förföljare och des hotelser, erinrade hon sig endast sin vän och sin *Nina*; hon upreste sig och tröstade med den drifliga dygdens hjältestyrka sin vän. Vare ni tackad, min moder, sade hon med en Engels flämma; vare ni tackad, för det ni fant mig värdig, att med eder dela en ädel gärning. Min frugtan är försvunnen: mitt hjerta är så lätt, så sanfadt, liksom den Allsmäktiges anda omsväfvat det samma. Vore *Morant* här, skulle jag trottsa des illika och skratta åt hans hotelser. *Celestine* såg på henne: en himmelsk eld glänste utur flickans ögon; des strålar spridde den storm, som rasade uti Nunnans

bröst; hon förfökte le och tryckte *Henriette* till sitt lugnare klappande hjerta, sägande: hittils min dotter, nu min hjeltinna.

Henriette. Hjeltinna? vore jag det, skulle jag för eder hafva förborgat min förkräckelse: till äfventyrs hade jag kunnat det, om jag förut vetat . . . Ach! berätta mig, huru min *Nina* kom uti edra händer.

Celestine. Sedan Kloftrons uphäfvande leide jag hos *Ninas* föräldrar uti vänskapens fristad. En fallsk angifvelse nödgade Markifen att gömma sig hos en af sina förpaktare: hans gemål ville ej öfvergifva honom: hon anförtrodde sitt enda barn min omvårdnad. Straxt derefter utfördes befallningen, att uti fängelse inmana alla de utvandrades slägtingar, med yttersta stränghet. Jag förutslåg mitt öde. Den egendom på hvilken jag qvarblifvit, ligger endast fyra mil från din by: jag beslöt att till dig öfverlemna min dyra pant; men emedan jag å din faders sida befarade svårigheter, ansåg jag en hemlig öfverraskning för nödvändig. Mitt förhafvande lyckas

des och jag fann medel att derom underrätta Markisinnan. Få dagar derefter fattade hennes gemål beslutet att utvandra; huru han utfört det, har jag af dig erfarit: aldrig skulle jag likväl fallit på den tankan, att han var den blinde flygtingen, som med sin ledsagerska tog härberge hos dig. Hans ögon äro äfven så friska som dina, ostridigt har denna förställning lättat hans flygt. Vid denna tid blef jag förd till detta fängelse, hvaräst jag träffade Fru *Beaupré*, hvilken bebodde sin sons egendom och redan innan Markisens flygt, blifvit med sina döttrar tagen uti fängsligt förvar. Äfven dig träffade samma öde: jag up-
täckte för dem hvem du var; och under tyftnadslöfte berättade jag dem, genom hvad för ett hjertemodigt offer du försäkrat dig om ägande rätten till den dig anförtrodde pant. Jag behöver ej nu först säga dig, att de kände värdet af din välgerning.

Henriette. Deras gränslösa kärlek var mig ofta en gåta.

Celestine. Ack! de skulle förgås af bekymmer om de vilste, huru dyr

deras bekantskap varit dig. Jag bekänner, mitt barn, det jag ännu ej haft mod att säga dem, det du för deras skull gått misse om ett fördelaktigt ägtenkap.

Henriette. Ack! bästa vän, ni har redan sagt dem för mycket; förtig allt det öfriga, jag befvär eder derom, i synnerhet denna dagens händelse.

Celestine lofvade villigt efterkomma hennes bön; hon vilste för väl, hvilket dödande qval denna upptägt skulle förorsaka Baroneßan.

Äfven följande dagen bibehöll *Henriette* sin ståndagtighet: för *Celestine* lyckades det, att uti sitt eget hjerta innesluta sitt bekymmer. Ofta betraktade hon sin unga vän med stilla vördnad, och vid midnattsstunden, då den sofvande oskullden, trygg hvilade vid hennes fida, anropade hon himmelen om des beskydd. *Henriette* närmade sig nu ömmare till familjen *Beaupré*: det heliga band, som förenade henne vid deras öde, gaf henne uti egna ögon en rättighet till deras kärlek; dock var den ädla flickans

tillgifvenhet, alltid åtsäld af den öm-
 maste modesti. Gerna hade Barones-
 san gifvit sig henne tillkänna såsom
Ninas mormoder; men *Celestine* fatte
 sig alltid deremot, ej allenast för att
 spara *Henriette* hvarje åtänka på den
 trolöse *Menard*, utan förnemligast der-
 före, att denna ej på något vis ville
 synas äga någon kännedom af familjen
Beauprés historia.

Den ena dagen framflöt efter den
 andra, *Henriette* afvagtade den af-
 görande stunden med samma tålmod,
 hvarmed så många Revolutionens mar-
 tyrer, astvungo själfva sina böddar, be-
 undran. Delsutom hade hon alltid en
 skymt af förhoppning, att hon tilläf-
 ventyrs, genom ådagaläggandet af sin
 anklagares verkeliga bevekelse-grun-
 der, kunde intaga Domrarnes hjertan
 till sin fördel.

Åttonde och tionde dagen förflöt
 och *Morant* syntes ej: ännu tio dagar
 framlupo och han lät ännu ej höra
 utaf sig. *Henriette* började hoppas,
 att deras sista samtal hade rört hans

samvete eller åtminstone utsläckt hans kärlek: *Celestine*, som hvar dag med dödsångest väntat hans frugtansvärda ankomst, lade sig hvarje afton med lättadt hjerta och delade sin unga väns hopp, med tackfamt förtroende till himmelens bistånd.

Ett förnyadt besök af *Robert* ingjöt balsam uti *Henrietts* själ. Han medförde de hugneligaste tidningar om den lilla *Nina*: hon blomstrar som en ros, sade han och börjar redan framstamma några ord: *Colette* har lärt henne säga mamma: dageligen går hon med barnet framför edert porträtt, som hänger uti salen, och tilltalar det: Se, detta är din mamma. Då spritter den lilla Engelen af glädje och kysser eder bild, liksom hon ännu erinrade sig eder. *Robert* talte om miniatur-bilden, som *Menard* tillbakaskickat och hvilken *Henriette* uphängt under sin faders porträtt.

Efter flere månader gret *Henriette* nu de förta glädjetårar. Uplyningsmanne, hvars ynnest hon nyligen

tillhandlat sig, lät henne längre än vanligt tala med *Robert*. Hon efterfrågade sina grannar och sluteligen äfven *Gontier*: det är en bra gosse, svarade han, som nu på någon tid ofta besöker vårt hus: han har godt öga till *Colette*, som äfven gerna ser honom; hon har dock rent ut sagt honom, att hon, före eder återkomst och utan edert tillstånd, ej kunde afgöra någon ting. Eder rättegång måste nu snart företagas, sade *Argus*: sedan Representanten kommit tillbaka blir det ifrigare än någonsin arbetat. Är han återkommen afbröt honom *Henriette* och bätvade; ja, visserligen, för åtta dagar sedan, och som jag hör, skall han innan kort besöka detta fängelse; då kan ni lemna honom en böneskrift, som kanske torde beverka honom att förfätta eder uti frihet. Det himmelen gifve sade *Robert* och tog afsked.

Henriette trodde nu mer än någonsin på *Morants* förbättring: huru skulle han annars låtit åtta dagar förbigå, utan att visa sig? *Celestine* ut-

derstödde hennes förmodan med den lifligaste glädje. Sanningen var dock, att *Morant* af Representanten blifvit med ett hemligt budskap skickad till Valfärds-Utskottet uti Paris, och så mycket mindre afböjt denna smickrande beskickning, som han derutaf låtvade sig stora fördelar, samt var säker, att hans byte ej kunde undgå honom.

På en vacker, sval morgon upvaknade *Henriette* under foglarnes sång, hvilka uti Kloster-trädgårdens skuggrika trån hälsade den upgående solen. Hon steg up, lade sig uti fenstret för att inandas ambraången af en akacie, på hvilken de lifliga sångrarne förlamlat sig: hennes själ vederqvicktes vid ljudet af de enda fria varellser, som bebodde detta sorgens hemvist, och hon blandade sin morgonpsalm uti deras jubel. Hennes hjerta vidgade sig oförmärkt; dygdens heliga aningar uplifvade hennes själ. Utan att hon märkte det, klingade hennes ljufva toner allt ljudare och ljudare, tills de ändteligen väckte *Celestine* utur dess

morgonflummer. God morgon, bästa dotter, sade Nunnan, i det hon mot henne utsträcte sina armar; så ljust har jag ännu icke uti detta huset upvaknat. Äfven jag, svarade *Henriette*, har ännu ej här sett någon så angenäm morgon; kom, låtom oss gå ned uti trädgården: vid denna tiden blir den ej besökt: vi skola fätta oss uti lufthuset, jag har något att berättat eder.

Celestine klädde sig och de båda vännerna gingo arm i arm till trädgården. Nå, hvad har du att berättat mig? frågade *Celestine*, under det hon nedfätte sig på en torfbänk, under lufthusets gröna, solens strålar afvärande hvalf. Ack! föreställ eder, svarade *Henriette* med sällhets-blixtrande ögon, jag har uti drömmen sett min *Nina*, så ljuf, så blomstrande, som *Robert* nyss beskref henne: uti sina händer höll hon en späd ros, hvilken hon räckte mig. Rosen är glädjens sinnebild: Ack! måtte denna förtjuifande syn snart gå i verkställighet! Det gifve himmelen, svarade *Celestine*, äf-

Ven jag hade en dröm, hvars betydelsefulla bilder städse sväfvade för mina ögon: jag stod på en vidlöftig grafhög, öfver hvilken våren utbredt sitt blomstertäcke: hela horisonten var klar såsom på en naturens festdag; och jag hörde en röst som sade: stå up ni oskyldigt mördade och firen denna dag! och det dundrade på himmelen och jorden bäfvade under mig och grafvarne öppnade sig och en otalig skara glänfande skuggor af båda könen och alla åldrar, upsteg utur deras sköte. Alla buro palmkransar på fina hufvuden; deras klädnad var hvit som snö, hvilken månans strålar förfilfrar, och stickad med rubiner liknande bloddroppar. En helig rysning intog mig, dock frugtade jag intet; och en Konungslig Jungfru, störrer och skönare än alla de öfriga, trädde fram ur kretsen, och sade till mig: Bered dig, min syster, snart skall äfven du sira denna dag och många med dig. Jag sjönk på mitt anlete. Nu hördes en sagta psalmodie, sådan ej något dödeligt öra hört den, dock kunde jag ej

förstå orden: jag trodde mig bland rösterna igenkänna din och vaknade.

Henriette sjönk till sin väns bröst; länge höllo de hvarandra fast omfamnade. Vid ditt hjerta är jag outfägeligen lycklig, sade *Celestine* efter en högtidelig tyttnad, och dock likväl längtar jag efter det rum som min själ har besökt. Jag kan ej afhålla mig från den tanken att något stort förestår mig. Lofva mig, min dotter, lofva mig, vid din tro på odödligheten, att, om dessa förklarades ärorika öde blir min lott, du då ej oroar minaska med några tårar eller klagan. Det lofvar jag, svarade *Henriette* ståndagtigt; men följa eder vill jag: jag skall så länge bedja edra mördare om döden, till dess de gifva mig den, om ej af barmhertighet dock af ovilja. Och din *Nina*? sade *Celestine*. Ack! för henne darrar jag nu ej mera, då jag vet hvem hon tillhör; hon själf har ju räckt mig Paradisets ros . . . dock hvad hör jag? hvilket oredigt buller skallar uti alla vinklar af vårt

fängelse? låtom oss återvända in uti huset; vi kunna och vilja ju ej fly.

Med sammanflätade armar gingo de mot dörren och hade ännu ej hunnit den, då Baronessan med sina döttrar störtade emot dem. De greto darrande och ändå log glädjen utur alla deras anletes drag. Växelvis föllö de, de förvånade vännerna om hälsan: Gudi vare lofvad! började ändteligen modren, Tyrannit är störtadt! Tyrannerne äro dödade, hviskade systerne, och deras glädjetårar flöto å nyo. *Celestine* och *Henriette* höjde sina händer mot himmelen; snart skall du fira denna dagen sade den ena; detta är min blomma, svarade den andra. Dä-merna gåfvo ej agt på detta gåtlika språk; de täflade att få underrätta sina vänner om den 9:de Thermidors stora händelse, hvilken för få minuter sedan hade inträngt innom fängelsens murar. För att meddela dem detta lufs budskap, hade de skyndat till *Celestines* kammare, och blifvit dem varse uti trädgården, då de ilade emot dem:
Nu

Nu först utbröt *Celestins* och *Henrietts* glädje; nu först återgofvo de sina vänners omarmningar. Baroneffen tog dem med sig på sin kammar: uti alla vrår, i alla gångar möttes de af medfångar, som uti sin fällhets yrsla kysste dem. Alla hade kysst hvarannan, äfven de, som aldrig känt eller talat vid hvarandra, hade tumlat till hvarannans bröst och önskat ömsesidig lycka.

Uti detta fällhets tillstånd affskade *Celestine* tvångets fjättrar. Hon framställde sin *Henriette* för fru *Beaupré*, såsom fostermoder åt desfs dotterdotter samt desfs dotters och svärfons gästfrihets vän. Fasa och förtjusning omväxlade uti den ädla familjens själar då hon för dem omtalte, att härbergerandet af detta olyckliga par föranlåtitt *Henrietts* fångenskap och gifvit den elake *Morant* förevändning till desfs förföljelse. Hvarföre fortfor hon, kan jag ej säga eder allt? hvarföre tors jag ej omtala den ädelmodiga förfakelse, hvarmed . . . *Henriette*.

te lade sin hand på hennes mun samt kastade på henne en straffande blick, under det Baroneflan och dess döttrar trängde sig omkring henne samt tryckte den af blygsamhet rodnande flickan till litt bröst.

Efterhand stillades förtjusningens första rörelser och då måste *Henriette* besvara hundrade frågor, hvilka ömsom Baroneflan och dess döttrar förelade henne och hvilkas svar snart godtgjordes henne genom tackfamma tårar, snart genom de ömmaste smekningar. Först sent om aftonen gick den lyckliga kretsen från hvarannan och den midnattliga månan öfverraskade *Celestine* och *Henriette* vid de tackfägelse-böner, de hembragte den räddande Allmagten.

Knapt hade Triumviratets fall utbredd sig öfver det beängstade Lyon, så förborgade sig dess mord-englar eller bemödade de sig att hyckla menkliga tänkesätt. Nu blef ej mera uti klubbarne ropadt på de misstänkta slagande uti massa; denna Terrorister-

nas älsklings - idée blef upskjuten till mera gynnande tider. De fångar, hvilka suto inspärrade antingen i följe af allmänna föreskrifter eller för smärre förbrytelser, behöfde nu mera ej darra för sitt lif; man lemnade dem dageligen mera frihet och deras hopp om snar förlossning växte med hvarje vecka.

De förra Pro - Consulerne blefvo hemkallade och genom andra erfatte, hvilka hade sig updragit att undersöka arresterings-protokollerna, och öppna fängelset för alla dem, som ej voro beskyllde för något egenteligt brott. Detta arbete var mödosamt och långvarigt och de forðne förnåma blefvo regelmässigt sparade, om de ej synnerligen blifvit Representanten anbefallde, tills Landtmän och Handtverkare först erhållit sin frihet. Då *Henriette* och hennes vänner ej befunno sig i detta fall, väntade de med tålamod till ordningen skulle träffa dem. Deras enda önskan var, att erhålla sin lös-gifning på samma tid samt åtminstone gemenamt få tillbringa de sköna hö-

stedagarne på Slottet *Beauprè*. *Henriette* hade så mycket villigare lofvat Baroneffan detta besök, som det skulle varit henne omöjligt, att omedelbart efter sin befrielse skiljas från sin *Nina*.

En dag anmälte Uppsyningsmannens piga en främmande, som ville tala vid henne. Då *Robert* ej mera var obekant där uti huset, trodde hon att det var *Morant*. Hon fruktade honom icke mer och undrade öfver hans oförskämdhet. Låt honom komma hit up, svarade hon pigan, och då hon var borta sade hon leende till sin vän: ni måste blifva vittne till min lilla triumf. Hon hörde den främmande närma sig dörren med långsamma steg: hon upstod från sin stol, och — *Menard* inträdde. Såsom träffad af en åskstråle störtade *Henriette* tillbaka på sin stol: *Menard* blef stel och mållös stående på något afstånd: hans anfigte var blekt och infallit: hans ögon voro fästade på jorden. *Celestine* gjorde en rörelse för att aflägsna sig. *Henriette* samlade alla sina krafter för att kunna tala: blif kvar

min vän, sade hon med darrande stäm-
ma, det är Herr *Menard*: vi hafva
intet att säga hvarannan, som ni ej
kan åhöra. *Celestine* itadnade qvar
och *Menard* förfökte fåfängt att tala.
Hvad vill ni, min Herre? stammade
Henriette, och dödsblekhet omväxla-
de med glödande rodnad på hennes
ansigte.

Menard. Anklaga inför eder en
brottsling och bedja eder förbanna ho-
nom.

Henriette (ryfande). Jag vet re-
dan för längre tid tillbaka att ni mis-
känner mitt hjerta: detta nya bevis
kunde ni hafva sparat mig. Lemna
mig, min Herre, eller aflägsnar jag
mig.

Menard (på knä). Blygd och
ånger föra mig till edra fötter: jag är
en eländig, som har förrådt eder,
emedan han blef förrådd. En bos,
som min hämd låfängt upföker, har
genom sin hycklande vänskap bedragit
mig. Läs, ack! läs dessa bref: de
kunna ej rättfärdiga mig, men tilläf-
ventyrs upväcka edert medlidande.

Henriette drog sin hand tillbaka; sig up, min Herre, eller jag flyr. Jag vill tro att ni blifvit bedragen, gå, och för ej det lugn jag köpt med så många tårar.

Menard (upresande sig). Ack! för dessa tårar är ni tusendfalt hämnad. Jag har gifvit min hand åt ett lättfinnigt, såfängt fruntimmer, som endast gifte sig med min rikedom. Hennes mormoders död har fört mig till denna nejd. Jag for genom eder by: ännu visste jag intet af *Morants* nedriga bostreck: jag ville belöka honom: han var frånvarande. Här erfor jag hans eller snarare mitt brott, och eder oskuld.

Henriette. Sex månader-tidigare hade ni kunnat erfara den af min mun.

Menard (djupt suckande). Ack! jag hade aldrig bordt misstänka eder. *Robert*, den redlige *Robert*, hvilken jag träffade på Värdsbuset hvaräst jag afftitigt, lörebrådde mig med ädel o-vilja min trolöshet och berättade mig allt, ack! mer, mycket mer än jag behöfde veta, för att förbanna mitt

öde och erkänna eder, ädla *Henriette*, för den dygdigaste af sitt kön.

Celestine. *Robert* kunde ej berättas eder *allt*. - Jag är skyldig min väns heder att säga eder, att det var utur min hand hon emottog den stackars oskyldiga varelsen, som upväckte edert misstroende. Jag är skyldig sanningen att säga, det *Morant* bedrog eder för att tillegna sig eder fästmö.

Menard (gnisslande). Ha! den djefvulen! förlåt, tillgif mig, gudomliga *Henriette*! Han störtade åter för hennes fötter.

Henriette. Jag förlåter eder om ni svär mig, att ej hämnas på den Eländige.

Menard (flytande i tårar). Ack! det är för mycket! jag kände ju förut vidden af min förlust. Himmelska själ! jag är inför hela världen skyldig eder uprättelse; och edert ädelmod gifver mig driflighet att erbjuda eder den. Jag har fast beslutat att skilja mig från min ovärdiga hustru vågar jag hoppas

Henriette (afbrytande honom). Sluta ej, min Herre: jag gissar, hvad

ni vill säga. Hvad ni kallar uprättelse vore uti mina ögon en ny, blodig skymt, om ej vår tids anda urfäktade eder: men, om en Präst eller äfven en verldslig Embetsman knyter ägtenskapets band, så blir det likväl flutit uti Gudomlighetens åsyn, och jag håller detta löfte uti hvarje hänseende för heligt, för orubbeligt. Delsutom skulle en Man, som kunde misstänka min dygd, hvarken kunna göra mig lycklig, ej eller jag honom. Stå up, Herre, jag beklagar eder: men aldrig, aldrig kan jag tillhöra eder.

Menard (uprefande sig). Detta har jag frugtat. Ni krossar mitt hjerta, men jag förtjenar mitt öde. (efter en paus) Emottag då åtminstone utaf mig den svaga ersättning, som sjelfvalagarne ej skulle vägra eder. Han räckte henne en växel.

Henriette drog sig tillbaka: Behåll ni eder ersättning, tills jag inför Domstolen anklagar eder. Dock, vänta: huru stor är denna växel.

Menard. Ack! oändligt mindre än jag är eder skyldig; tiotusende Ecus på Genua.

Henriette. Godt! bortgift med dessa penningar några fattiga fader och moderlösa, hvars föräldrar blifvit oskyldigt afrättade. Ni skall ej länge behöfva föka.

Menard (med våldsam affect) Välan, din vilja skall ske. Fortfar himmelens Engel! jag kan ej längre fördraga ditt majestät. Du är den flammande Cheruben, som tränger mig ur Paradiset: men uprepa ännu en gång att du förlåter mig.

Henriette (vänligt). Här, min hand. Han kyfste den med vild häftighet och störtade derifrån. *Celestine* flög i *Henriettes* armar.

Det var den goda Nunnan omöjligt att innesluta sin glädjekänsla: innan *Henriette* hann ålägga henne tystnad, ilade hon till fru *Beaupré*, och berättade för henne och dess döttrar det njutna skådespelet. Nu först erforo de, hvilket offer *Nina* hade ko-

stat sin fostermoder; hvarje deras hjer-
tas fibrer dallrade af rörelse och för-
tjusning: de kommo inrusande på *Hen-*
rietts kammare och qväfde henne nä-
stan med sina kyffar. Om det på jor-
den gätves för dig någon belöning,
ädlaste, bästa barn, sade Baroneffan,
skulle jag förgås, af harm, om denna
belöning ej stode uti min förmåga.

Den bestörta *Henriette* dolde sitt
ansigte uti Matronans barm: de ljuf-
valte tårar hon någon sin gråtit, dall-
rade uti hennes ögon; hon kunde ej
svara något: hon kunde blott besvara
vännernas glädjedruckna omfamningar.
Ack! min *Helena*, fortfor Baroneffan,
om hon vilte, om den gode *Montlac*
vilte, uti hvilka händer de anförtrodt
sin skatt! men, de skola erfara det, de
skola återkomma, nu hoppas äfven
jag; ja de skola återkomma och tryc-
ka dessa händer till sina tacksamma
bröst; men, tillika med mig skola de
bekänna, det endast ditt egit stora hjer-
ta kan belöna dig. Se, om jag icke
redan är belönt, svarade den förvir-
rade flickan, under det hon utur sin

taskebok framtog Markisinnans bref. Åck! det är hennes hand! ropade de alla; det är hennes hjerta, sade moderen, sedan *Sofi* föreläst henne bladet. Alla kysste det och vätte det med sina tårar: *Henriette* kysste det äfven och förvarade det uti sin barm.

Från denna tid måste hon och hennes vän helt och hållit införlifva sig med den ädla familjen. De inflyttade uti en nära belägen, ledig blifven kammare och åto vid deras bord. *Celestine* hade hela tiden lefvat af fru *Beauprés* välgerningar, hvilken ansåg henne såsom ett arf efter sin dyra *Helena*; af denna orsak kunde Nunnan alltså det understöd hennes unga vän erbjöd henne.

Henriette njöt en lycksalighet, som hennes hjerta tillörene ej kunnat ana och nu ej kunde fatta. Hon blef älskad såsom en Engel och nästan såsom en sådan tillbuden. Den unga *Fanny* var oskiljagtig från henne och sade ofta till sin moder: aldrig skall jag klaga öfver vår fångenskap; utan

den skulle jag ej lärt känna denna himmelska varelse; jag darrar för det ögonblick som skall åtskilja oss. Gif dig tillfrids ivarade henne en gång Baroneffan; jag har en plan uti hufvudet eller snarare hjertat, om den lyckas mig, skall du rätt ofta äga din *Henriette*. *Fanny* ville veta mera, men modern skämtade öfver hennes nyfikenhet och bad henne hafva tålmod.

En afton satt den förtroliga familjen tillsammans och talade om dess frånvarande medlemmar. Baroneffan talte om sin son, från hvilken hon ej på öfver ett år haft någon underrättelse. Hans Regemente låg uti Kolonin *Isle de France* uti Indiska hafvet. Fåfångt rådförde sig den ömma modern med tidningarne, hvilkas ingång uti fängellet nu mera ej var spärrad: hon fann intet af hvad hon sökte. Just nu genomlas hon den nyaste tidningen och lade med en djup suck: Ack, intet mera ifrån Indien: min stackars *Dagobert*! I det samma blef dörren sagta öppnad och en främmande

gestalt inräckte hufvudet. Gode Gud! här är han: ack broder, älskade broder! skrek *Sofi*, som först blef honom varse. Ja, *han* är det, ropade Kapitenen, under det han skyndade uti sin mors armar. Hans systerar föllo honom om halsen, de gräto, de gånvo glädjerop, de darrade af glad bestörtning. *Celestine* hade korrt förut aflägsnat sig. *Henriette* stod uti ljuf förvirring: hennes själ förnöjdes af denna himmelska scen. Ingen tänkte uti första glädjeruset på henne: Baronessen sansade sig först: här min son, är ockfå en medlem af vår familj, en mig ganska dyrbar dotter, som du snart närmare skall lära känna. Kapitenen betraktade ett ögonblick den ljuf rodande flickan: den angenämaste öfverraskning målades uti hans min: nu närmade han sig henne med anständig förtrolighet: på min moders ansvar torde det tillåtas mig, Mademoiselle, att hälsa eder såsom mina andra systerar, sade han, i det han kyfste hennes brännande kind. *Henriettes* förvirring uphöjde hennes behag. *Fanny* fattade hennes hand: icke så förlagd min

föta *Henriette*, annars tror min bröder mig icke, då jag läger honom, att en hjertes själ bor under denna jungfru-skepnad. Men derom en annan gång, när jag först säkert vet, att hans uppenbarelse ej är någon dröm. Genom hvad för en lycklig händelse kom du såsom en bomb inflygande? Vår Kommendant, svarade Kapitenen, skickade mig med viktiga depecher till Europa: min segling var långsam och farlig. Under åtta dagar omkringdrifne af en storm, var vårt fartyg på vägen att sjunka, då vi mötte ett Danskt skepp som tog oss om bord. Nu anser jag denna ofärd som en lycka; ty då vi inlupö uti Köpenhamn, erforo vi Blodregeringens fall och jag fortsatte med lättadt hjerta min resa på ett Hamburger-fartyg. Då jag medförde endast tillfridsställande under rättelser jemte ett fördelagtigt intyg af min Chef, blef jag uti Paris ganska väl emottagen. Jag nyttjade ett gynnande ögonblick för att anhålla om mitt afsked, hvartill min hällas tillstånd, som under min resa lidit ganska mycket, berättigade mig; och erhöll det såsom en ex-

adelig utan svårighet, dock likväl uti de mäst smickrande uttryck; samt skyndade mig uti min familjs sköte, hvilken jag ville öfverraska. Jag fann endast ett tomt hus samt erfor med fasa, att jag uti de härvarande fängelserne måste upföka eder och att min svåger *Montlac* blifvit tvungen, att med sin goda hustru fly öfver gränsen. Himmelen vare lofvad! eder har jag funnit och de kära flygtingarne håller jag ätven ej för förlorade: för dem skall jag arbeta när jag först löst edra bojar. Den artiga *Henriette* höll det för anständigt att aflägsna sig, för att icke störa den glada familjens hjertans utgjutelser.

Kapitenen lemnade ej fängelset förr än Uplyningsmannen frågade honom, om han där ville qvarblifva öfver natten? då han följande morgonen återkom, fattade han vördnadstullt *Henriettes* hand och sade uti en ton, som inträngde uti hennes hjerta: min moder och mina systrar hafva omtalt för mig, Mademoiselle, huru mycket vi äro eder skyldige: en gerning så-

dan som eder, är uphöjd öfver all tacklägelse, öfver allt beröm: det känner jag och beder eder blott vara öfvertygad, att jag vet värdera den. En lång handtryckning och en blick af den renaste dyrkan beledsagade hans ord.

Henriette brann, hennes hjerta klappade häftigt: hon sökte svara och fann intet. Låt mig svara uti ditt ställe sade *Fanny* och ställde sig vid hennes sida: Ni tyckes mig vara en bra Man, Herr von *Beaupré*: jag älskar eder moder och systrar; upför eder så, att jag kan bibehålla min goda mening om eder, så torde jag tilläfsventyrs äfven älska eder. *Henriettes* förvirring steg till sin höjd; hon tillflöt Frökens mun med en kyss och sade leende till hennes broder: min förefråkerska är ganska fjeltsvåldig, min Herre, i stället för att hjälpa mig ökar hon min förvirring. Jag önskar, svarade Kapitenen rodnande, att ni så lätt kunde förlåta henne som jag, och att begabberskan blefve Profetissa.

Bequ

Beaupré åt middag uti fängelset, för att så mycket längre så vara uti de sinas krets. Hans fina upmärksamhet, hans varma sympatier för *Henriette*, tilltog med hvarje dag, och med hvar dag visade honom den ljuva flickan mera aktning och förtroende. Redan hade hon tillåtit honom att förbyta benämningen Mademoiselle, till Syster; redan hade hon en gång fast ganska sagta, kallat honom Broder, och Kapitenen, hvars kärlek var äfven så vördnadsfull som öm, väntade endast ett gynnande ögonblick, för att uti ett ensamt samtal öppna för henne sitt hjerta, då en oväntad händelse förstörde hans plan.

Representantens Secreterare låt kalla *Henriette* uti samtals-rummet: För Guds skull! hvad må detta betyda, sade hon till *Celestine* och begaf sig med stapplande steg dit. Den utskickade öfverlemnade henne Representantens Dom, som uphäfde hennes arrest: *Henriette* ville knapt tro sina ögon. Är det möjligt, ropade hon

Ändteligen med glädjefull bestörtning,
 hvadan händer mig detta företräde,
 då här finnas så många äldre fångar?
 Medborgaren *Menard*, en Köpman från
 Marseille, svarade Secreteraren, bad
 Representanten få länge och få ifrigt,
 att han utverkade eder befjelse. *Hen-*
riette hade möda att sanfa sig: hon
 var djupt rörd och likväl skulle hon
 häldre velat hafva att tacka en annan
 hand för skänken af sin frihet. Slute-
 ligen legrade hennes hjerta: Ni kän-
 ner således Medborgaren *Menard*? —
 Jag skall i dag äta middag med ho-
 nom. — Säg honom, jag beder eder,
 säg honom, att jag aldrig skall . . .
 förgäta hans godhet. Sectern ville
 gå. Ännu ett, min Herre: jag har
 här en vän, en fordom varande Nun-
 na, som redan här öfver ett år för-
 smägtat: hon är ej häcktad för något
 annat brott, än att hon är lyfter till
 en utvandrad Präst. — Heter hon ej
Celestine Waillant? afbröt Secretern.
 — Ganska riktigt. — Man har redan
 haft omsorg för henne; hon är min
 slägtinge! jag fann tillfälligtvis hen-
 nes namn uti en Officers böneskrift,

som anhöll om sin familjs befrielse. I dag eller morgon skall äfven hon blifva fri. — Hvem! familjen *Beaupré*? ropade *Henriette* hoppande af glädje. — Nej, Medborgarinna: Nunnan: jag har rådfört mig med protokollet och denna morgon föredragit saken för Representanten. Hvad familjen *Beaupré* beträffar, så hafva de ganska mycket emot sig: men den unga mannen, som åtager sig dem, har ått upvisa ett så fördelagtigt vittnesbörd från det nya Vålfärds-Utkottet, ått jag icke tviflar på deras snara befrielse. Ach! gör hvad ni kan, min Herre, sade *Henriette* uti en förtjusande, bönfallande ton, och om ni hitför min väns Dom, så haf den godheten ått låta kalla mig i stället för henne: jag skall ej komma ensam. Sectern lofvade det och *Henriette* skyndade derifrån, lätt som en fogel, hvilken slitit sig lös från limspö't, flyger tillbaka till sina likar.

Hvad förer du där för ett fadderbref med dig? frågade *Fanny*, då *Henriette* med sin dom uti handen inträd-

de uti kammaren. Se där, läs fjelf, svarade hon. *Fanny* läste och alla störtade under högljudt frögderop, uti *Henrietts* armar. Kapitenen var icke tillstädes. Du måste haft en obekant vän, sade *Celestine*, som med eftertryck arbetat för dig: aldeles icke obekant, svarade *Henriette*, men obuden; det var *Menard*. *Menard* uprepade alla förvånade. *Henriette* berättade hvad hon visste.

Fanny. Han är en fattig syndare, som slår sig för sitt bröft. Näd förtjenar han — —

Henriette. Och tackfägelse, i synnerhet derföre, att han ej tillät sig, fjelf underrätta mig om sin välgering.

Fanny. Åh ja! han förtjenar tackfägelse; äfven min.

Sofi. Allas vår tacksamhet: och jag känner en viss person uti vår familj, som fäkert finner honom värd sin afund. Hon kastade en blick på *Henriette*, hvilken som en blixst öfvergöt hennes ansigte med en eldrödnad.

Baronessan. Ni skall således lemna oss, älikade barn?

Henriette. Ack! ni skolen snart följa mig. Enligt Secreterens föräkran, skola eder Herr sons bemödanden med det Inaraste nå sitt syftemål. Dessutom tänker jag afresa först i morgon; jag vill skicka bud til *Robert*, att han afhämtar mig.

Fanny. Hvarföre intet? jag vet en bättre följeslagare. Han kommer juft här.

Det var Kapitenen. Han bleknade då han erfor den stora nyheten, Egoismen, som äfven uti de renaste hjertan bibehåller sin lilla krypvrå, inmängde beständigt tankan på *Henriettes* afresa, i stället för den på hennes frihet, hastigt qväfde han, förtörnad öfver sig sjelf, denna förhateliga demon, och med varmaste deltagande önskade han den ljuflva flickan lycka till sin betrielle.

Fanny slog honom på axeln; förmodeligen lærer du sålöm en trogen Riddare beskydda din Dame på hennes hemresa? *Henriette* förekom hans svar: jag tviflar ej på eder beredvil-

lighet, men först i morgon kan jag säga eder, om jag är i stånd att benyttja den.

Fanny. Först i morgon? detta låter ganska hemlighetsfullt. Nå, vi måste väl afvagta gåtans uplösning.

Gåtan uplöstes samma afton: *Henriette* blef för andra gången kallad till samtalsrummet. Till äfventyris är det *Menard*, sade hon till *Celestine*; ack! följ mig, jag beder eder; hon drog henne med sig. Det var Representantens Secreterare, *Henriette* hälsade honom med ett skalkaktigt leende: här min Herre, har jag det nöjet, att föreställa eder en släkting. Den goda Nunnan kände ej den främmande och kunde ej reda sig: dock gaf hennes förlägenhet snart rum åt den angenämasse öfverraskning; ty i stället att bevisa sin släktskap, öfverlemnade han henne sitt Frihets-dokument. En tacksam tår flöt öfver hennes kind. Jag vet icke min Herre, sade hon, om min unga vän ville skämta, då hon tillade mig namnet af eder anförvant: men om ni ej är en mig obekant släg-

ting, så är ni visserligen en obekant vän, hvilken jag har att tacka för det största af allt jordiskt godt, friheten. Han behöfde endast två ord för att legitimera sig: *Celestines* tidigt afledna moder hade uti en aflägsen Provins en syster, hvars son han var. Hon omfamnade honom med öm glädje samt erfor, att *Henriette* förberedt denna angenäma öfverraskning. Först efter den unga mannens bortgång, kunde hon helt och hållit öfverlämna sig åt sina känslor: hon tryckte den förtjusta flickan till sitt bröst. Denna afton är skön, men den skulle icke vara det utan denna morgon; min frihet utan din, älskade barn, skulle vara mig en plåga. — Jag hoppas att ni i morgon åtföljer mig till vår *Nina*? ack! min vän! jag behöfver edert moderliga råd. — Jag följer dig min dotter och vill hos dig afvagta våra älsklingars öde. *Beaupré*, den ädla, goda *Beaupré*, måste också med: jag anser honom såsom en Engel skickad från himmelen, för att lätta mitt hjerta från dess sitta, svåraste tyngd. Jag behöfver ej säga dig,

att han älskar dig, icke endast ditt öga utan äfven ditt hjerta bör hafva sagt dig det, Hans kärlek är blyg emedan den är ägta. Han har gjort mig till sin förtroigna och önskat af mig få veta, om han vågade hoppas? men jag har hänvisat honom till dig; han behöfver efter min tanka, äfven få litet mitt förspråk, som du mitt råd. Förfynen vill hålla dig skadeslös för dina upoffringar och sluta det kvalfulla straffet för min oförsigtighet. — Ännu längre skulle hon kunnat tala utan att af *Henriette* blifva afbruten: den goda flickan stod där låsom en fömngångerska. Sluteligen höjde hon sina händer till himmelen: O Gud! få är det då ingen dröm, ingen villa? ack! bästa vän, hvad skall jag göra? — Låta den Ädle följa sin väg och Du — ditt hjerta.

Hvar håller ni till, ropade den nyfikna *Fanny*, i det hon öppnade samtalsrummet: huru! du gråter, *Henriette*; Gud! det har väl ej varit något olycksbud? *Celestine* tog ordet: det är glädjetårar, min bästa Fröken,

glädjefårer öfver min befrielse, hvilken hon halp att påskynda. *Fanny* hotade *Henriette* med fingret: Ha, Sirene! du har förekommit min broder; detta skall han ej uti sin lifstid förlåta dig. Men huru gick det då till? Det skall ni hos eder moder få erfara, sade *Celestine*; kom.

Fru von *Beaupré*, Kapitenen och *Sofi* väntade under ängslig oro, hvad detta Representantens andra budskap skulle hafva att betyda: ty, att den främmande, som låtit nedkalla *Henriette*, var dess Sekreterare, hade *Fanny* utletat af Upsyningssmannen. Det glada antigte hvarmed *Celestine* och *Henriette* inträdde uti rummet, förströdde deras bekymmer, och berättelsen förnyade morgonens sällhetsupträde. Hon beledlagar mig till min hydda, ropade den förtjusta *Henriette*: hon skall bo hos mig, till dess ni lemnen detta ställe,

Fanny. Och min broder?

Celestine. Skall tjena oss till betäckning uppå resan; icke så, min *Henriette*?

Med en Engels förtjusande blick fode denna till kapitenen: våga vi bedja eder om denna Ridderliga tjenst? *Beaupré* var utom sig. Denna resa erböd honom den länge önskade lägenheten, att få öppna sitt hjerta för *Henriette*. Han kysste ömt dels hand: Ni förfkaffar mig den ljufva triumfen att återföra eder till den egendom, ni för vår skuld varit tvungen att lemna. Snart, fode *Henriette* vändande sig till Baroneffan, inart hoppas jag få be eder och min *Ninas* mostrar vara välkomna under mitt tak; jag utlemnar henne icke om ni ej sjelf afhämten henne. *Beaupré* åtog sig att föranstalta om resan, som blef utfatt till följande morgonen. *Henriettes* afsked från fru *Beaupré* och dels döttrar, kostade ömselidiga tårar, ehuru den knapt förtjente namn af skilsmässa. Baroneffan höll henne länge innesluten uti sina armar och lemnade henne med de orden: Vi se hvarannan åter, älskade dotter, för att då ej mera åtskiljas: du förfår mig väl? *Henriette* kunde icke svara; hon tryckte en het kys på

Matronans hand och låt nästan fanslös föra sig derifrån af Kapitenen.

Båda Fruntimmerna bestego sin resvagn: han sjelf var till häft, *Henriette* talte löga; hennes hjerta var för fullt, hennes tankekraft var för spänd, och sjelfva fria lättet, öfver hvilket hon reste, verkade för mäktigt på hennes nerver, för att låta henne känna behof af att tala. Understundom tryckte hon sin väns hand och fästade sin vidt öppnade blick på sin ledsagare, som tigande red vid hennes sida, och lika litet som *Celestine* ville störa hennes själs andagt. Först då hon kom byn nära och blef varse träden som sträckte sina armar, nedtyngda af guld och purpurfärgade frugter, emot henne, vaknade hon helt och hållit utur sin förtjusning och hälsade den faderliga boningen med en helig tår.

Aftonen förut hade hon genom ett bud låtit underrätta den ärliga *Robert* om sin ankomst. Han emottog henne vid början af byn, uti full parade,

med käpp och fabel, samt klädd uti sin nya Invalid uniform. *Colette* som tillbragt natten med att skura och upfläda, stod uti sina söndagskläder midt uti porten. Hon höll på sina armar den hvitklädda och med blomster bekranfade *Nina*. *Henriette* störtade ur vagnen: Mama, mama flammade barnet, och utsträckte sina händer: *Henriette* tryckte henne med snabb häftighet till sitt bröst och uphörde ej att smeka henne.

Beaupré och *Celestine* gräto och ljufvare tårar flöto må hända aldrig under solen. Tigande tumlade *Henriette* med *Nina* på armen, in uti sina rum; under tyftnad följde dets gäster. Först efter några minuter sansade hon sig så mycket, att hon kunde be dem vara välkomna och lade det sköna barnet ömsom till deras hjertan.

Robert och *Colette* stodo som bilder uti kärlekens helgedom och vanpydde den ej. Se, bästa vänner, sade *Henriette*, detta är *Ninas* morbror, Herr Kapiten von *Beaupré*. *Colette*

neg: *Robert* rättade sig; och denna, fortfor *Henriette*, är *Ninas* första fostermoder; utur des händers erhölet jag henne. *Robert* känner henne redan, han har flera gånger sett oss tillsammans uti fängelset. *Robert* bockade sig och smålog: jag trodde väl att *Nina* ej var eder främmande, ni gjorde eder alltid så noga underrättad om henne. *Henriette* lemnade rummet, för att kasta en blick uti köket: *Colette* hade punktligt följt hennes beställningar och *Robert* var i begrepp att frambära maten. På hvarje tallrick låg en blomsterqvast, som gästerna efter sin behagliga Värddinnas efterdöme fästade uti bröstet. Oagtadt allt vägrande måste *Robert* sätta sig till bordet. Lugn glädje kryddade den landliga måltiden: *Beaupré* åt ganska litet, han mättade sig af *Henriettes* anblick, som med sitt fosterbarn uti skötet, på en gång förvaltade en Värddinnas och moders lysla.

Efter måltiden, då hon var ensam med sina gäster, närmade sig *Beaupré* hennes faders porträtt, under hvil-

ket han blef varse hennes egit. Han betraktade det med förtjusning och beundrade dess fullkomliga likhet. Törs jag väl bedja eder, sade han till *Henriette*, att få låta kopiera det för min moder? Det behöfver ni icke, jag öfverlemnar eder originalet, svarade *Henriette*, för hvilken uti denna moment, endast den pinliga åtankan, som denna bild hos henne upväkte, framställte sig. *Beaupré* ref den häftigt från väggen och tryckte den till sina läppar. Nå, sade *Celestine* skalkagtigt, måste en oförfaren Nunna säga eder, hvilket originalet är, som man vill öfverlemna eder; dock likväl, hvad gifver ni mig derföre? Mitt hjerta, min hand, mitt lif! ropade *Beaupré*, under det han nedsjönk för *Henriettes* fötter, och fäste sina våta, frågande ögon uppå hennes. *Henriette* blef öfverraskad; den högsta rodnad brände på hennes jungfruliga panna. Ingen tillgjordhet, mitt barn, sade *Celestine*, jag ansvarar dig för hans hjerta, och eder för min *Henriettes*. Såsom bådas eder förtrogna känner jag, det jag kan åtaga mig denna borgen. *Hen-*

viette fanfade sig: hon behöfde ej besluta, hennes hjerta hade längeledan talat, och hennes mun behöfde endast uprepa dess utfago. Med hela tju-ningkraften af sin blick och röst, så-
de hon sagta: Jag vill icke motläga min vän.

Beaupré var utom sig: hans mål-lösa läppar häftades vid *Henrietts* hand. Hon drog den sagta tillbaka: Jag är en landflicka, hvifskade hon leende, under det hon upreste och räckte ho-
nom sin purpurkind. Han kysste hen-
ne med denna ömma vördnad, vid
hvilken lidelsen tyftnar. Detta ett
rent hjertas konflösa öfverlåtande,
visade honom hela den lyckfalighet
han skulle finna uti hennes ägande.
Celestine betraktade med glädje-blix-
trande ögon den himmelska scenen. En
flygtig timma förflöt för det lyckliga
paret, utan att hvarken han eller hon,
erinrade sig det löfte, han gifvit sin
moder. Den goda Nunnan smög sig
ut och gaf uti sitt namn befallning för
afresan: då hon återkom såde hon till
Beaupré: vid nattens annalkande bli

fängelset tillslutit, och ni har lofvat fruntimren, att denna afton afienna berättelse om eder resa. *Henriette* uppsprang från sin stol: och jag vågar ej låta eder afresa, utan ett tacksamhets ord till min mor. Hon skref följande bref:

”Den lyckliga *Henriette*, Madame, kastar sig för eder på knä och söker uttryck för sitt tacksammas hjertas känslor. Eder ädla son vill fullkomligt uphöja henne till värdighet af eder dotter, och det oförgäteliga ord, ni uti skillnadens stund uttalade, gifver henne rättighet att emottaga denna ära. Hvilken moder och hvilka systrar skänker han mig icke genom samma hand, han gifvit mig sitt hjerta. Läsen uti mitt, hvad min oöfvade penna icke kan säga eder, löftet om den ömmaste vördnad och kärlek af eder evigt tacksamma

Henriette,”

Celestine gaf äfven Kapitenen några rader till sin nyfundna Kusin, hvaruti hon med värma anbefallte honom familjen *Beauprés* angelägenheter. Tankan, att han sålom ett glädjens budskap återvände till sin moder, lätade hans skilsmässa från sin älskarinna; och då han en gång befann sig på vägen fortsatte han sin resa med samma otälighet, hvarmed hans anförvandter väntade honom. Med *Henrietts* porträtt på bröstet inträdde han uti deras rum: *Fanny*, som straxt blef det varse, uppgaf ett högljudt fröjderop: alla störtade uti hans armar. De outlägeligaste känslor af rörelse och förtjusning omväxlade uti deras hjertan, då han berättade dem de olika upträden denne högtidsdag frambragt, och likväl trodde han sig ännu intet hafva sagt något, då fängelsens Upsyningsman gaf honom en Billet, som var skickad från dess värd. Knapt hade han kastat ögonen derpå, förrän han leende sade till Modren; jag kommer om en minut tillbaka, och flög som en pil ut genom dörren.

Midnattsstunden låg ännu *Henriette* vid sin väns bröst, uti hvars sköte hon nedlade sina känflor: ännu sedan hon lagt sig, fortsatte hon samtalen med sig sjelf. Hon genomlopp de färskilta stationerna af sitt tillrygga lagda lefnadslopp, hon välsignade det lidande som förde henne till en lycka, hvilken öfverträffade hennes djerivaste önskningsar och som ej på något annat sätt blifvit hennes lott. Såsom Sions Bard känner sin andas närvaro, så kände hon tillvarelsen af en ledande försyn; hon gret den ett stilla tackoffer och öfverlemnade sig med ännu mera förtröstan uti des's armar.

Den lilla *Ninas* lallande väckte henne ur morgonflummern. Redan blickade Solen genom vinrankorne, som beskuggade hennes fenster, och under *Coletts* händer hördes uti Köket den flamrande Kaffeqvarnen. Hon sprang ur fängnen och hoppade med barnet till Trädgården, som hon ännu ej besökt. Då hon var nära intill Lusthuset såg hon sin vän förrätta sin morgon andagt: hon vek tillbaka,

emedan hon ej ville föra henne. *Celestine* slog igen sin bok: icke få, mitt barn, din anblick upbygger mig icke mindre än boken, hvaruti jag las. De fatte sig tillhoppa och *Henriette* erinrade sig, att *Morant* just på samma ställe öfverlemnade henne den bedragna *Menards* smädande afskeds-bref. Då sade hon, höll jag mig för oätterkalleligen olycklig och nu, o! min vän! i dag huru borde jag icke blygas, om jag icke länge sedan förlåtit dem båda! de voro verktygen till min lycka och du min *Nina* var orsaken dertill.

Ännu fästades hennes läppar på barnets, då en välklädd karr kom inspringande uti Lusthuset, och nedstörtade på sina knän, under utrop: Hon är det! . . . Store Gud! *Montlar* . . . *Helena*, min *Helena*, ropade *Celestine*, och ett behagligt fruntimmer låg uti hennes armar. *Henriette* var halft vanmäktig: hennes ögon voro öppna, men sågo endast dunkla skuggor sväfvande framför sig. *Helena* väckte henne snart ur sin dvala: ack, *Nina*, min

Nina! ropade hon, då hon nästan konvulsigt omfamnade barnet och tryckte det till sitt bäsvande bröst, har jag dig åter, min söta *Nina*. Förlåt Gudomliga själ, fortfor hon efter några ögonblick, Eder hade jag bort först omfamna; förlåt en *Moder*. Hon föll *Henriette* om halsen: de uphörde ej att kysa hvarannan till des s tårarne öfverlvämmade deras ansigten. Vi veta allt, sade *Montlar*, som fattade *Henriettes* hand; ja, vi veta allt, ädelmodiga *Henriette*, mitt barns andra Moder, och . . . denna titel är oss äfven så kär — nu vår Syster. Allt hvad jag ser och hör, sade *Celestine*, är mig en oupplöflig gåta; hvarifrån kommer ni? hvilken god genius förer eder så snart till oss?

Montlar. Ni skall erfara allt, bästa vän, men låtom oss först komma oss före; sjelfva tvifla vi om vi äre vakna. Ett stort uppehåll följde, hvilket *Nina* upfyllde, hvilken ibland fadren, ibland modren tog på sina armar och betraktade under stilla vällust, under det att barnet log emot dem eller besvarade deras smekningar.

Montlar hade samlat sina sinnen: i går fado han, ankommo vi till Lyon, hvaräst vi afilego uti vårt vanliga värdshus: genom en lycklig händelse hade vår Broder äfven valt det samma. Han var frånvarande: af vår Vård erforo vi hans återkomst från Indien och vår öfriga familjs fortfarande fångenskap. Emedlertid återkom *Beauprés* betjent med vagnen: han sjelt hade utlligit vid fängelset. Jag skref honom en Billet till, emedan jag ej höll det för rådligt att öfverrumpla våra ömma slägtingar. Om en minut låg han uti våra armar och efter några minuter lågo vi uti vår Moders och våra Systrars armar. De berättade oss, ädla *Henriette* hvad ni gjort och lidit för oss: och denna Ängel, tillade vår Broder, är sedan få timmar min fästnö och eder Syster. Nu förit kände vi oss rätt lyckliga. Ja, dyrbara *Henriette*, endast det band ni i går knutit, förmår fullkomligt försona oss med vårt öde. Såsom en främling har ni gjort för mycket för oss; en Syster deremot äro vi gerna *Allt* skyldige.

Helena (omfamnande henne.) Detta namn gaf eder mitt hjerta redan då, när ni kärleksrikt emottog den förklädda tjenstefruinnan med des blinda man och med en så öm oro ilade till min gråtande *Ninas* hjälp. Ack! tro mig, endast frugtan att förråda oss föranledde vårt hemliga afvikande.

Henriette. Edert goda bref bekräftade blott, hvad min fader och jag redan gissade, att ni ej voren dem ni ville lynas. Likväl skulle jag ej mer igenkânt eder, Herr Markis.

Tackad vare min *Helena* svarade denne skrattande, hon förstod så skickligt förlåta mig, att vi uti åtta dagar genomkorsfode landet utan att upptäckas, och hunno ändteligen gränsen belastade af en tung börda kopparringar. Hvar och en gaf den staccars blinde en allmosa, hvilken hans fluga ledsagerska hvarje morgon med ägghvita tillsmetade ögonen.

Celestine, Kära, ljusva *Helena!*
Men huru kommo ni tillbaka?

Montlar. En ädelmodig representerant, hvilken likafom vi genom flykten undgått Triumviratets förföljeller och som vi uti Schveits lärde känna, antog sig efter sin återkomst vår sak. Det var honom så mycket lättare att updaga min oskuld, som min anklagare nu sjelf blef förföljd af rättvisans svärd. Denne rättskaffens mannen utverkade vår tillbaka kallelse, hvilken vi för tre dagar sedan erhöllo af Fransyska Ministern uti Geneve.

Celestine. Ack! hvarföre blefvo vi ej sjelfve en dag sednare frie? Vi hade då fått vara vittne till den himmelska scenen af eder återförening med våra älskade medfångar.

Henriette. Likfom den i dag ej ockfå var förtjusande.

Helena. Deruti har ni rätt min Syfter, och ni ser af den otålighet, hvarmed vi skyndade oss hit, det vi äfven här väntade oss ett dylikt uppträde. Sedas vi bortpratad halfva natten med vår Broder, begåfvo vi

ofs innan dager på vägen, för att tillfridsställa vår sista och varmaste önskan.

Här blef samtalet afbrutit genom Fredsdomarens ankomst, hvilken aftog den pålagda förseglingen och således tillintetgjorde de sista spåren af *Henrietts* utståndna lidande.

Upprepade berättelser, förnyade ömhets betygelser förlängde den prunklösa måltid, hvarmed *Henriette* undfagnade sina gäster: den var den himmelska vänskapens ägta förbunds fest. Skön var gårdagen lade *Henriette* och omfamnade sin nya Syster, den skönaste uti min lefnad; men äfven så skön är denna. Helenas kärleksrika öga var ömsom fästadt på *Henriette* och den lilla *Nina*: så frisk, så blomstrande hade hon, äfven efter sin Broders beskifning, ej föreställt sig den behagliga varelsen. Man kom öfverens, att hon skulle afvagta sin Moders och Systrars befrielse hos *Henriette*, och att *Montlar* mot aftonen skulle återvända till staden, för att gemensamt med sin sväger genomdrifva den saken.

Efter måltiden blefvo *Robert* och *Colette* kallade: det ädla paret gaf sig för dem tillkänna såsom *Ninas* föräldrar. Denna underrättelse öfverraskade dem mindre, än uttrycket af deras tacksamhet för den deras barn bevisade omsorg. Då *Henriette* förkunnade dem sitt förestående giftermål, kunde de båda knapt sanfa sig. *Colette* tumlade omkring uti rummet och klappade händerna: *Roberts* ansigte strålade: alla hans skrynklor försvunno: han strök sina Mustacher och torkade sig uti ögonen: trodde jag ej det redan i går, sade han med en politisk min, att den der Herr Kapten hade en hemlig expedition uti sinnet. Nu älskade, bästa Mamsell, vill jag gerna vandra dit bort till min gamla vän; jag har en herrlig rapport att gifva honom. Det går honom säkert väl uti sin nu varande garnison; dock skulle jag gerna velat gifva mitt hufvud, om han uplevat denna dagen. *Henriette* blef rörd: hon fältade sin våta blick på sin Faders porträtt: hans profetia har inträffadt, läde hon till *Helena*; då jag förelas honom

edert bref, yttrade han sig: förvara detta på ditt hjerta, det skall tillföra dig lycka.

Sedermära öfverlemnade hon korgen, uti hvilka *Nina* legat, som hon, tillika med alla saker deruti funnos, forgfälligt bevarat. Jag vågar ej behålla den, sade hon; den bör en gång utgöra en del af eder dotters brudskatt. Ibland linkläderne seck *Helena* rullen med de hundrade Louisdorer uti handen, hvilken *Henriette* så godt hon kunnat fökt förborga derunder. Desse penningar höra ej mig till, sade *Montlar*: icke eller mig sade *Henriette* med en allvarsam blick; nå väl ej eller eder, svarade han leende, derom vitja vi icke strida. Han delade summan emellan *Robert* och dess Systerdotter, och fättet hvarmed han gjorde det, förhöjde tiofallt gåfvans värde.

Roberts tacksamhet såg endast gifvaren: *Coletts*, gåfvan. Half tokig af glädje, lopp hon till sin *Gontier*, och förkunnade honom deras lycka; nu, mente hon, vore rätta tiden att

föreställa *Henriette* sin friare. Den goda gosfen följde henne med försagda steg. *Henriette* hälsade honom med den ljufvaste godhet, och önskade honom lycka till sin brud. Sedan framtog hon de båda assignater, han fordom ville skänka henne, utur sin brefbok: se där, min vän, jag har dem ännu kvar och ser dem aldrig utan att erinra mig eder vänskap. Hon berättade fällskapet hvad han gjorde och ville göra för henne; alla tryckte rörda hans hand. Hans förlägenhet var nästan så vacker som dets handling: då han kunde finna ord, sade han *Henriette* utan att veta det, med ett natur-barns vältalighet, det mäkt smickrande eller bättre, det mäkt rörande beröm. Jag visste alltid, så flöt han, och hvar och ett barn uti byn vet det, att ni är from som en helig: men först sedan jag blifvit bekant med *Colette*, känner jag det lifligen. Jag har ej sagt eder det, men mig sjelft har jag tillsvurit: skulle eder skedd något ondt lå hade den fördömda människan mått betala det med sin blod. Nu har han fått sin lön.

Henriette och *Celestine* (tillika):
Huru då?

Gontier. För en half timma sedan kom Rosenvärden från staden och omtalte, att *Morant* denna morgon blifvit funnen död uti en gränd. Uti hans hjerta satt en dolk, hvarpå des- sa ord voro ingrafne: *Min Faders mördare*.

Fruntimmerna ryfte: *Robert* skakade betänkligt hufvudet: det är alltid illa, när man måste falla bödeln uti Embetet; men hvad som händt denna bosven har han tioudubbelt förtjent. Han var en af den afskyvärda *Collots* örontasflare och förgiftade vår by. Hvilken hans fördömda afskedspre- dikan tro ej mera skurkarne att de äro skurkar och erhålla dageligen nya rekruter. Hvad må nu hans trogna *Lisa* läga härom? Henne unnade jag käken; skada att den är afskaffad.

Henriette. Icke så min goda *Robert*: vår *Coletts* lycka blifver henne ett beständigt straff.

Robert. Deruti har ni min själ rätt, och slutligen lærer väl det ludret få dö på soppögen, ty jag har väl 100. de gånger uplevvat exempel, att . . .

Montlar såg sig nödsakad att qväfva *Roberts* Homilie uti sin början. Timman bød honom afresa. Förtjutt af allt han sett och mättad af fällhet, återvände han till staden och njöt denna dagen liksom för andra gången, då han för sin familj fökte framställa des uppträden.

Beaupré kunde ej låta ännu en dag förbigå, utan att besöka sin älskarinna och sin återfundna Syfter. De underrättelser han medförde, gäfvo hopp om hela familjens snara förening: alla voro, i synnerhet Kapite- nen, sysfelfatte med denna glada tan- ka. Efter hans plan skulle *Henriette* straxt följa honom till des egendom och *Montlar* med sin Fru samt *Cele- stine*, blifva så länge hos dem, till des hans slott, på hvilket, privilegierade röfvare uti nationens namn men för egen räkning, hade företagit flere plun-

dringar, åter vore fatt i stånd att be-
 bos. Under denna sammanvaro ville
Beaupré fira sin förening med *Henriet-
 te*, hvilken skulle ske utan ståt och
 pragt. Är min *Henriette* nöjd med
 denna plan? frågade han sluteligen.
 Den behageliga flickans blick svarade
 honom värtaligare än det mäst hög-
 ljudda ja; men jag är det icke, sade
Helena, om ni ej lofven mig att till-
 bringa månaden efter edert bröllop
 hos mig; en Kajuta, sådan som du
 hade den på skeppet och *Henriette* uti
 fängellet, måtte ni väl finna hos oss;
 omsorgen derom updrager jag min
Celestine, från hvilken jag ej mera
 uti denna världen skiljer mig. Uti
 ingen värld svarade denna uti sin väns
 armar; jag vill blifva *Ninas* tredje
 moder; rangen af den andra har *Hen-
 riette* tillvunnit sig.

De blefvo afbrutna af *Robert*,
 som inträdde med sin gamla väns vär-
 ja uti handen. Han närmade sig *Hen-
 riette*: här, bästa Mamfell, är den
 Helgedom ni anförtrodt mig; skänk
 den åt eder Brudgum, den är vid Gud!

mera värd än en spira. Det är hennes faders värja, Herr Kapten, den tappreste Soldaten uti hela arméen. *Marstkalken* af *Sachsen* tog den från sin egen fida och skänkte honom den. Med en glänfande tår uti ögat, som ännu mer förskönade hennes anlete, ölverlemnade *Henriette* den åt sin älskare: han kyste gifvarinnans hand och tryckte värjan till sitt bröst: vår vän *Robert* har rätt, denna värja är mera värd än en spira: äfven mig skall hon vara en Helgedom och på vår bröllops dag pryda min fida. Hjelten som bar henne har lemnat sin arfvinge ännu mer; hon har ärt hans själ. Ja, det har hon, ropade *Robert*; nu ser jag ni känner henne: redan som barn frugtade hon intet; då jag bar henne på mina armar, lekte hennes små händer med mina mustacher; då hon blef större, skydde hon ej de eländas sjukläger, hvilka hon tillförde tröst och lindring: och då den grymma *Gensdarmen* afförde henne till fängellet, sprang hon så lätt och glad uti vagnen som hon skulle farit till ett bröllop. Vi gräto alla, hon

ensam icke : därvid var hon så god som en ängel, hvilket de fattiga uti byn ganska väl veta. Redan som flicka om åtta år, lopp hon till trädgården då hon ej hade några penningar, och plockade frugt under träden samt utdelade den bland fattiga barn. Ack! bästa Herr Kapten! Ni bekommer ett vackert stycke arbete, om ni skall göra henne så lycklig som hon förtjenar: men jag vet ni skall det, ni tyckes mig just vara man dertill. Ja, det vill jag, jag svärjer det uti eder närvaro, ropade *Beaupré*, under det han flöt *Henriette* uti sina armar. *Helena* och *Celestine* följde hans exempel och tryckte ett nytt insegel af förbundet på hennes glödande kind. Då *Robert* bortgått fattade hon sin älskares hand: Jag har ett förslag, sade hon, och edert hjerta är mig en borgen, att ni ej missbilligar det: Hvad tycker ni, om vi ölverlemnade åt den gode Gubben min egendom på lifstid? han förtjenar bättre dagar än hans besvärliga bressörare post och torstiga Invalidsold kunna förskaffa honom. Ni skulle

skulle göra mig ondt med denna fråga, svarade *Beaupré*, om jag ej läge att ni vill göra mig till deltagare uti eder välgörenhet. Aldrig, min dyrkade *Henriette* skall jag sätta gränser för edert ädla hjerta; jag har räddat nog utur det allmänna skeppsbrottet, för att ej låta eder felas medel att tillfridsställa eder ädla böjelse. Den första eldiga kysk af *Henriette* var belöningen för detta svar. Ni sjelf måste förkunna honom sin lycka, ropade hon och flög ut genom dörren; efter ett ögonblick kom hon vid *Roberts* arm tillbaka: min brudgum har en bön till eder; hon vinkade åt Kapitenen. Jag är blott min älskarinnas taleman, sade denne, då han såg, att *Henriette* ej ville tala. Hon önskar, att hennes ärevärdige faders hus blefve bebodt af hans vän, och dess trädgård sköttes af redliga händer; Eder anförtroer hon denna omförg. Så länge ni lefver skall ni njuta frugten deraf, men årligen till oss lefverera ett par kalkoner såsom pakt, och det personligen, på det att vi tillsammans må kunna förtära dem.

Jag förstår, svarade Krigsmannen rörd; salig Kapten gjorde alldeles på samma sätt, när han ville bevisa mig en välgerning. Han fattade Kapitenens och *Henrietts* händer: de sta älskade händer vilja göra min återstående väg till grafven så angenäm som möjligt. Nå vält! hvarlöre skulle jag förvägra eder det? han tryckte deras händer mot sitt bröst och lät en stor tår falla deruppå; jag har ej något annat mynt, för att betala min skuld, men det finnes En som skall godtgöra den. *Henriette* afbröt honom: *Colette* och hennes man skola draga försorg om hushållningen; jag gifver dem min böskap till sin nya hushållning.

Colette stod bakom dörren; hon skyndade in och ville omfamna hennes knän. *Henriette* tillbaka höll henne: har du glömt, att vi för 10 år sedan spelte tillsamman om plommon och nötter? Ack! nej; redan då lät ni mig alltid vinna, svarade *Colette* snyftande, och . . . Men tacksamhetsbetygelfer likasom kärleksförklaringar, likna hvarannan mer eller

mindre, om man vill ikläda dem ord. *Henriette* klappade henne på kindbenet: blif lycklig, min vän, sköt och uppasfa väl din goda Morbroder och tänk alltid att han är min Fader, Ockfå denna dagen måste *Celestine* erinra den lycklige *Benupré* om sin återrela. Under det han full af sällhet skyndade till Lyon, hade hans familj erhållit sin frihet. Han fann dem uti det gemensamma härberget, hvaräst de emottogo honom med öppna armar. Man spisade afton på hans rum och denna frihetens nattvard kryddades genom hans berättelser. Man beslöt, att följande morgonen gemensamt besöka *Henriette*, och efter midnatten återföra henne med sitt sällskap till staden, hvaräst man ännu ville uppehålla sig högst tvänne dagar.

Denna plan blef utförd; *Henriette* promenerade med sitt sällskap på det med frugiträd besatta fältet, då vagnarne ankommo. Den ljufva, älskade flickan uti sin tillkommande moders, sin älskares och sina systers armar, den lilla *Nina* vid sin Mormo-

ders, faders och mosters bröst, som täflade att smeka den lilla ängelen — denna Scen är en rörlig målning, som ej låter kvarhålla, mycket mindre afteckna sig. *Henrietts* ensliga boning liknade en leende ö, på hvilken en genom skeppsbrott spridd familj af goda människor, åter befinner sig tillfamman och nu bereda sig att med gynnande vind återsegla till sitt Fädernesland. Likväl ehuru de sågo sin lyckas hamn, blef *Henriette* häftigt skakad af den plötsliga afresan, och då afskedets ögonblick kom, kunde hon ej utan tårar lemna det Faderliga huset och hembygdens älskade nejder. Under tylnad tryckte hon handen på sin gamla vän, *Colette* och *Gontier*; stillatigande tillnickade hon en skara bönder och deras kvinnor, som församlat sig utanför porten, sitt hulda farväl. Så länge hon kunde, såg hon tillbaka på den försvinnande Gruppen, hvilken med svängda hattar och uplyftade händer tillönskade henne välsignelse.

En öm blick af dess Älskare öppnade hennes hjerta för en annan

högre känsla. Gud! ropade hon och präslade hans hand till sitt bröst, hvilken refa, jemförd med den, då jag vid Gendarmens sida fördes till Lyon. Då trodde jag mig hafva förlorat *Allt*, men återfann uti fängelsket allt, och ännu oändeligen mera, än jag hade förlorat.

Tredje dagen derefter företogs resan till *Beaupré*. Invånarena uti den sköna byn emottogo sitt fordna Herrskap, sålom de ännu varit det. Åtanken af deras välgerningar uplifvades uti deras hjertan, eller hade den aldrig varit utplånad. De yngre karlarne fröjdade sig i synnerhet öfver Kapitenen, hvilken som gosse ofta under deras Soldatlekar kommenderat och undfägnat dem, och hvilken de på flera år icke hade sett.

Henriette blef af den glans som omgaf henne, ej så mycket bländad som nedslagen. *Beaupré* ledsagad af sina Systrar förde henne till sina rum, hvilka voro äfven så smakfullt som prägtigt inredda. Då hon inträdde

darrade hennes hand uti hans. Här min *Henriette*, sade han och omfamnade henne, är ni uti eder tillhörighet; anse eder ifrån denna stund såsom Herrskarinna uti detta hus, och ofs såsom edert hustolk. Hon kunde blott svara honom med en handtryckning; hennes hjerta var så beklämdt att hon måste sätta sig. *Beaupré* och hans systrar märkte hennes rörelse; *Sofi* klappade hennes bleka kind; Edert nya hemvist är eder ännu främmande, bästa syster; Sorlet har dölvat eder: är det icke så, vi skola lemna eder på en stund, på det ni må få hämta eder. *Henriette* låg på henne med ögon fulla af kärlek och tårar. Alla smögo sig derifrån, utom *Celestine* som satte sig jemte henne på Kanapéen.

Henriette tryckte sig till hennes barm såsom hon der velat dölja sig. Ack! bästa vän, hvarifrån hämtar jag styrka att fördraga min nya varelse? allt hvad som omgifver mig är för stort och pragtfullt. Hade jag kunnat kasta en blick in uti detta hus, skulle

jag ej vågat emottaga *Beauprés* hand. Uti vårt fängelle hade jag om allt detta ej något begrepp: vårt ödes likstämmighet hade gjort oss lika: huru lättadt var icke mitt hjerta då jag inkom uti min egen hydda och nu huru nedtyngdt! Jag rädes för att bo uti detta Palats . . . (sorgligt leende) Älskade *Dagobert*! huru väl skulle jag ej befinna mig, om jag kunde införa Dig uti min hydda, låsom Du införde mig uti din Borg! *Celestine* såg allvarfamt på henne: således befann du dig ej väl, då du inrymde din boning åt din Faders gamla vän och din älskare utnämde dig till sin Allmose utdelerska? *Henriette* sprang upp: Ack! jag har orätt, min vän! men Gud vet att jag ej är otacksam; Led mig, underlöd mig; lär mig att bära min lycka. Kom vi vilja gå ner; hon fattade henne vid handen och skyndade utur rummet.

Med muntradt anfigte inkom *Henriette* till sällskapet och blef sig hela aftonen lik. Alla voro förtjusta af henne och kunde ej begripa den snälla

omändringen. Då hon aflägsnat sig, frågade Kapitenen *Celestine* om orsaken: vid hvarje ord af berättelsen blef honom den ädla flickan ännu dyrbarare, och han lofvade åtlyda den kloka nunnan, hvilken rådde honom, att oförd låta *Henriette* få fortsätta sin vandel. Han behöll de henne ännu de Juveler och gaf henne endast de enklaste af de tyger och fruntimmers grannlåt, han under sina systerars inseende uti Lyon för henne upköpt.

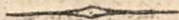
Småningom vande *Henriette* sig vid sin förvandling och lärde att med likgiltighet anse den pragt, som i början förblindade henne. Hon tillät sin Kammarjungfrus tjänst; men för att liksom godtgöra denna oförrätt, fode hon henne en gång, att hon var dotter af en bondeson, hvilken upsvängt sig från gemen Soldat till Officer och Ludvigsriddare. Denna anekdot gick som en löpeld genom byn, och då *Henriette* med sin familj promenerade, blef hon så mycket hjertligare hälsad. Sjelfva *Beaupré* erhö

erhöll derigenom uti deras ögon en ny förtjenst, emedan han, som de fins emellan sade, såsom god Patriot ville gifta sig inom deras förvantkap.

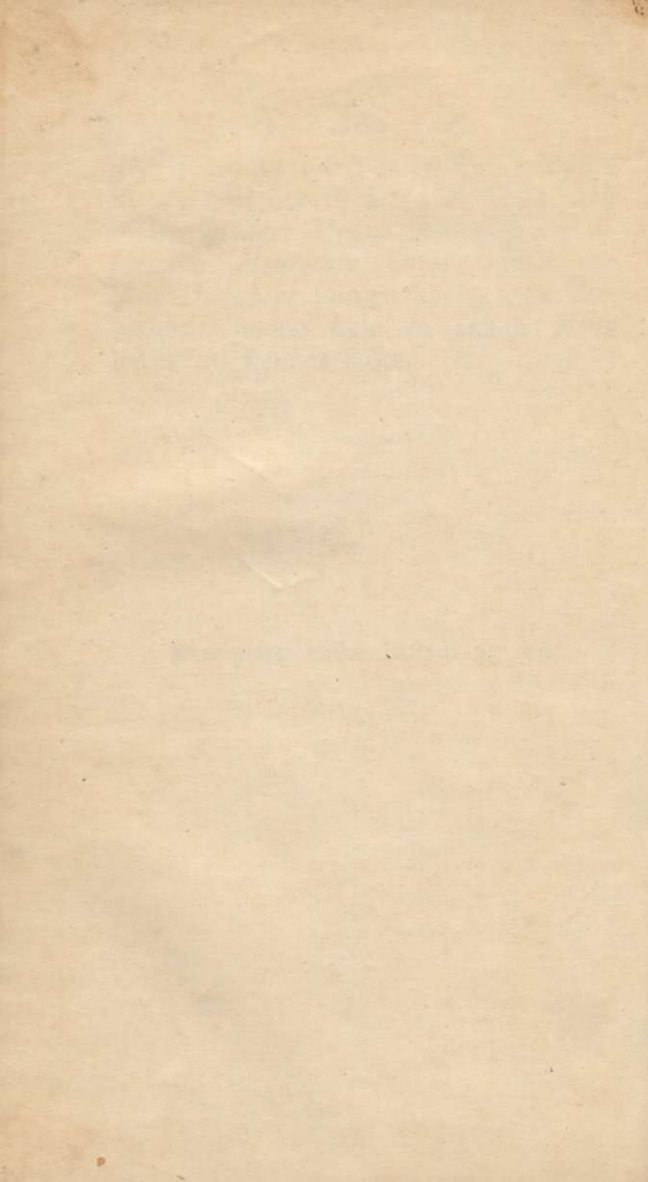
På detta fött inföll förmälningsdagen, hvilken, såsom en fest för hjertan, blef firad uti munter stillhet. För att öfverraska sin Brud, hade *Beaupré* afländt en rikkneckt med en vagn, som af tonen förut öfverbragte till dem den hedervärde *Robert*. Detta galanteri glädde *Henriette* mera än det kostbara Brudsmücke, hon vid sitt upvaknande fann på sin Toilette, och den gamle Krigsmannen, som beständigt hade tårarne i ögonen, vantällde ej detta ädla sällskap, vid hvars tafel han måste intaga Hedersrummet.

Vid desertten aflägsnade sig *Helena* och återkom uti salen med den lilla *Ninn* på armen. Barnet öfverlemnade *Henriette* en med Diamanter infattad Medaillon, som hängde vid en guldkjed. Den mätterliga målningen föreställde ett altare, på hvilket

den ljufva varelsen fatte sin hittebarns korg; med ölverskrift: *Helgadt min andra Moder*. Denna benämning rättfärdigar *Henriette* ännu, ehuru en liten *Dagobert* som en kärleksgud omfladdrar henne och en annan *Nina* leker uti hennes sköte.

Exemplaret kostar håftadt 28 skill.

~~311. IX. 1.~~

~~In. skönd. 9.~~

Arb. kammläij. ja taide
21

Henrichte

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1889

mf x

